VISIT…

மனைவியை ஒரளவு - முழுமையாக என்பது அவனது அபிப்பிராயம் அறிந்து வைத்திருந்த தனஞ்சய னுக்கு அபரஞ்சியின் சோர்வின் காரணம் மட்டும் நன்றா கவே தெரிந்திருந்தது. தன் சொல் அவளைப் பாதிக்கும் விதம் குறித்து ஒரளவு கர்வமும், கூடவே சிறு கழிவிரக்க முமாக ஒரு விசித்திரமான உணர்ச்சிக் கலவையோடு நடமாடிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

மதிய உணவின் பின் சற்று நேரம் அங்கங்கே நீட்டி நிமிர்ந்து விட்டு, வெளியூர்க்காரர்கள் எல்லோரும் இடம் சுற்றிப் பார்க்கவென்று கிளம்பினார்கள்.

உலகநாதனுடைய குடும்பம் வசித்து வந்த பழங் காட்டுநிலிருந்து இருபதே நிமிடக் கார்ப்பயண தூரம்தான் திருச்சியும், தஞ்சாவூரும். இவ்வளவு தூரம் வந்ததற்கு திருச்சி மலைக்கோட்டையையும் தஞ்சைப் பெரிய கோவிலையும் பார்த்துவிட்டுப் போக எல்லோரும் திட்ட மிட்டனர்.

மலைக்கோட்டையில் இருட்டியபின் ஏறவிட மாட் டார்கள். அதனால் முதலில் திருச்சி செல்லுங்கள் என்று தனஞ்சயன் சொன்னதன்படி எல்லோரும் கிளம்பிச் சென்றுவிட வீட்டில் அமைதி நிலவியது.

"கொஞ்ச நேரம் படுத்து ஒய்வெடு" என்று மாமி யார் சரளா கூறியதைக் கேளாமல் அங்கிங்கென்ற கிடந்தவற்றை ஒதுக்கிவிட்டு, வந்தவர்களின் துவைத்துக் காய்ந்த துணிமணிகளை மடித்து வைத்தாள் அபரஞ்சி.

"ஏனம்மா, இப்படி உடம்பை வருத்திக் கொள் கிறாய்?" என்று வருந்தப்பட்ட மாமியாரிடம், "வருத்திக் கொள்வது என்று இல்லை, அத்தை, நன்றாக வேலை செய்தால்தான் இரவு நன்றாக உறங்க முடிகிறது" என்று லேசாக முறுவலித்தாள் அவள்.

மனம் நன்றாக இல்லாத நிலையில், உடல் களைத்து இருந்தால்தான் தூங்க முடியும் என்பது அந்த மாமி யாரும் அறிந்த தந்திரம்தானே? ஆனால் அடுத்து வாழ வந்த மருமகளும் அதையே பின்பற்ற நேர்ந்தது சரளா வுக்கு மிகுந்த வருத்தம் தந்தது. "தினமும் இதையேதான் சொல்கிறாய். இன்றைக்குமா இப்படி? கம்மாவே உடம்பு அலண்டு போயிருக்கும்..."

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை அத்தை. வேலை செய்துகொண்டே இருந்தால் மனதுக்கு நன்றாக இருக் கிறது" என்று முடித்தாள் மருமகள்.

மகள் வீட்டில் முடிந்த அளவு நேரத்தைக் கழிக்க விரும்பிய ஜெயபாண்டியன் மட்டும் மற்றவர்களோடு சுற்றுலா மையங்களுக்குச் செல்லாமல் வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டார்.

மகள் பொறுப்பாய் வீட்டைக் கவனிப்பதையும், மாமியாரோடு ஒட்டிக் கொண்டு சுற்றுவதைக் காண அவருக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. பெற்ற தாய் இறந்து விட்டாலும், மகளுக்கு திருமணத்தின் மூலம் ஒரு தாய் கிடைத்தானே!

அவருடைய கம்பீரமான தோற்றமுடைய மருமகன் ஒரே ஏற்றுமதி ஒப்பந்தத்தில் எவ்வளவு சம்பாதிக்கிறான், என்பதைச் சொல்லி, இன்னமும் எவ்வளவு சம்பாதிக்கப் போகிறான் என்பதை உலகநாதன் பெருமையாகக் கோடி காட்டவும் அவருக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. மருமகனை ஒட்டிக் கொண்டு அலைந்து அவனோடு அமர்ந்து அவனது தொழில் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு இருந்தார்.

மடித்த துணிகளைப் பிரித்து அறைக்குள் கொண்டு சென்று, அவரவர் பெட்டியின் மீது வைத்துவிட்டு அப ரஞ்சி மீண்டும் திரும்பிச் சென்றாள்.

மகள் வந்து செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜெயபாண்டியன், திடுமென, ''அபியை இப்படிப் பார்க்கும் நாள் வரும் என்று ஒருகாலத்தில் நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை, மாப்பிள்ளை!'' என்றார் மருமகனிடம்.

அபரஞ்சியின் கருவுற்ற நிலையைச் சொல்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு தனஞ்சயன் ஆச்சரியப்பட்டான். திருமணமான பெண் தாயானதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை என்கிறாரே!

அவன் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு ஜெயபாண்டியன் லேசாகத் தலையசைத்துச் சொன்னார். ''மெய்தான் மாப்பிள்ளை. நாலைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், பிற்பாடு இவளுக்கு இப்படி ஒரு தாயாகிற நிலை, வளைகாப்பு வைபவம் எல்லாம் நடக்கும் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. ஏன், இவ்வளவு காலம் அவள் உயிரோடு இருப்பாள் என்றுகூட எண்ணவில்லை'' என்றார்.

ஏதாவது உடம்பு லேசாகச் சரியில்லாமல் போயிருக்கும். அதைப் பெரிதாகச் சொல்கிறார் என்று எண்ணி, ''ஏன் அப்படி?'' என்று ஏதாவது கேட்க வேண்டுமே என்பதற்காக மட்டுமாய் தனஞ்சயன் வினவினான்.

''அன்றைக்கு அபி அப்படித்தான் இருந்தாள் மாப்பிள்ளை. ஆறு ஆண்டுகள் முன்பு - இவளுக்கு அப்போது பதினாறு வயது. இவள் அம்மா எங்களை விட்டுப் பிரிந்து கடவுளிடம் போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள். அம்மாவும் மகளும் மகா ஒட்டுதல்... ஒரே குழந்தை அல்லவா? இவளால் தாங்க முடியவில்லை. ஒருமாதிரி இறுகிப்போய், நாளுக்கு நாள் உள்ளுக்குள்ளேயே நத்தை மாதிரி சுருட்டிக் கொண்டாளே தவிரத் தேறுவதாகவே தெரியவில்லை. சாப்பிடுவதற்குச் சொல்ல

வேண்டும். சாப்பிட்டால் கைகழுவச் சொல்ல வேண்டும். தானாக ஒன்று நினைத்துச் செய்தாள் என்று ஒன்றும் இராது. வயது வந்த பெண், என்ன பாடுபட்டிருப்பேன், பாருங்கள். இதற்கு நடுவில் சோறு போடும் தொழிலையும் பார்த்தாக வேண்டும். ஆறு மாதம் சமாளித்துப் பார்த்தேன். முடியாது, பேசாமல் எதையாவது இவளுக்கும் கொடுத்து, நாமும் தின்று உயிரை விட்டு விடலாமா என்றுகூட நினைத்தேன்...''

ஜெயபாண்டியன் பழைய நினைவுகளில் ஆழ்ந்து பேசப் பேசத் தனஞ்சயனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இவ்வளவு வேதனைப்பட்டிருக்கிறாளா அவனுடைய மனைவி! அவனிடம் ஒன்றுமே சொன்னதில்லையே என்று எண்ணும்போதே, சொல்லுமளவு நெருக்கத்தை அவன் அனுமதித்ததில்லை என்ற உண்மை அவனைக் கொஞ்சம் குன்ற வைத்தது.

ஆனால் இந்த நிலையைத் தாண்டிவந்து அவள் செய்தது?

அதற்கு இவரால் என்ன சமாதானம் சொல்ல முடியும் என்று ஆத்திரத்துடன் நினைத்தான் தனஞ்சயன்.

8

நாலு ஆண்டுகள்! முழுமையாக நாலு ஆண்டுகள் முடிந்து விட்டன! ஆனால் இன்றளவும் அவனது அந்தத் தோல்வி தனஞ்சயனின் மனதில் அப்படியே தெளிவாக இருக்கிறது.

குன்றிக் குறுகித் திரும்பி வந்தானே! தன் தோல்வி பற்றித் தந்தையிடம் கூறியபோது எவ்வளவு அவமான

மாக இருந்தது! தந்தை முன் தலை நிமிரவே முடியவில் லையே! அதற்குக் காரணம் அபரஞ்சிதானே!

என்னவோ புண்ணியம்! அப்போது உலகநாதன் மகனைக் குத்திக் காட்டி ஒன்றும் பேசவில்லை. மூன்று வட்சத்தையாவது மிச்சம் கொணர்ந்தானே என்று எண் ணினாரோ? அதைவிட, ஒப்புக்கொண்டபடி மகள் தன் னிடமே வந்து சேர்ந்து விட்டதே அவருக்கு திருப்தி என்றுதான் தனஞ்சயனுக்குத் தோன்றியது. அதனால் தான் அவர் மகனை அதிகம் குத்திக் குதறவில்லை.

ஆனால், தானாக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற வேகம் அவனுக்கு அடங்கவே இல்லை. இனி இந்த வட்டத்தை விட்டு வெளியே செல்ல வழியில்லை என்று ஆகிவிட்டதால், இதிலேயே முயன்றான்; வெற்றியும் தண்டான் என்றாலும் அது வேறு விஷயம் அல்லவா? இவள்... அவனுடைய மனைவி செய்தது இல்லை யென்று ஆகாதே?

"பிறகு என்ன நடந்தது? எப்படித் தேறினாள்?" என்று முறைப்படி மாமனாரிடம் தனஞ்சயன் விசாரித் தான்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் ஜெயபாண்டியன் மீண்டும் தொடர்ந்தார். "அப்படி ரொம்பவும் நொந்துபோய் இருந்த சமயம் என் அண்ணனும் அண்ணியும் வேறு காரியமாய் அந்தப் பக்கம் வந்தவர்கள் அபியின் நிலை யைப் பார்த்துவிட்டு அவர்களோடு அழைத்துப் போய் விட்டார்கள். ஒத்த வயதுப் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்திருந் தால் அபி விரைவாகத் தேறக்கூடும் என்றார்கள் அண்ணி. அபியுடைய அம்மா வழியிலும் மாமா, சித்தி என்று சென்னையில் இருந்தார்கள். அவர்களோடும்

பழகலாம் என்றார்கள். எங்கள் வீடு, என் மனைவி வீடு இரு வகையிலும் எல்லோருக்குமே அபி அருமை மாப்பிள்ளை! ஒரு காரணம் எங்களுக்குக் கொஞ்சம் தாமதமாகக் குழந்தை பிறந்தது. அத்தோடு, அதுவரை இரு வகையிலும் பிறந்ததெல்லாம் ஆண் குழந்தைகள் தான். இவள் தான் முதல் பெண்குழந்தை. பிறந்ததி லிருந்தே மிக அழகாக இருப்பாள். வளர வளர, பிரியமா கவும் பழகுவாள். அங்கே அண்ணன் வீட்டில் ஓர் இரண்டு ஆண்டுகள் இருந்தாள். அண்ணன் தொடங்கிய ஒரு கம்பெனிக்கு இவளையே எம்.டி.யாக போட்டு வெளியே போய் வரும்படிக் கூடச் செய்து பார்த்திருக் கிறார்கள். ஆனால் அந்த பொம்மைத்தனம் அவளுக்குப் போகவில்லை. அண்ணன் வீட்டில் சென்னையில் போய்ப் பார்த்துவிட்டு எனக்கு மீண்டும் மனது மிகவும் சங்கடப்பட்டுப் போயிற்று... அவள் தேறவில்லை என்ப தோடு... அது வேறு விஷயம். ஆனால் அண்ணி படாதபாடுபட்டு, குளித்துத் துணிமணி உடுத்துவது, சாப்பிடுவது எல்லாம் தானாகச் செய்யும் அளவுக்குக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். இப்போதுகூட பிறந்த வீட் டுப் பெண்மணியாக அவர்கள் இருந்து, பிரியமாய் அபிக்குப் பேறுகாலம் பார்த்து அனுப்பத்தான் செய்வார் கள். ஆனால்...

"ஆனால் எனக்குத்தான் அங்கே அவளைவிட விருப்பம் இல்லை, மாப்பிள்ளை!... உங்களிடம் சொல்வ தற்கு என்ன? ஒருவகையில் நீங்களும் தெரிந்து கொள் வது கூட நல்லதுதான். ஒரு காலத்தில் ஏமாந்து விடாமல் எச்சரிக்கையோடு இருப்பீர்கள். பாருங்கள் மாப் பிள்ளை, என் அண்ணா தொழில் விஷயத்தில் அவ்வ ளவு சுத்தம் இல்லை. புத்தி கங்கி நின்ற பெண்ணை

எம்.டி.யாகப் போட்டு, வரி ஏய்ப்புக்காக முழுகுகிற கம்பெனி தொடங்கி மூடி விட்டார். எனக்கு ரொம்பவும் வேதனை. என் பெண்ணல்லவா பணம் கருட்டியதாக இருக்கும்? என்ன மாப்பிள்ளை?'' மருமகனிடம் அசைவு உணர்ந்து கேட்டார் அவர்.

மாமனாரின் பேச்சில் மூழ்கியிருந்த தனஞ்சயன், ''ஒன்றுமில்லை, சொல்லுங்கள்'' என்று தூண்டினான்.

''அதேசமயம் தம்பி குடும்பம் இந்தியா வந்திருந்தது. இவளைக் கூடவே கூட்டிப் போய்விட்டார்கள். முழுக்க இடம் மாறினால் சரியாகிவிடும் என்று அங்கே தான். இவள் கொஞ்சம் மாறிவந்தது... நிறையவே மாறி விட்டாள்தான். கிட்டத்தட்ட பழைய மாதிரி வந்தாள். ஆனால், முகத்தில் அந்தப் பழைய துறுதுறுப்புதான் வரவே இல்லை...''

வந்தது! அபரஞ்சி மணமாகி வந்த முதல், சில நாட்களில் அவளிடம் அந்த உற்சாகம் பீறிட்டு எழுத்தான் செய்தது. ஆனால் அவள் கணவன்தான் அதை உள்ளேயே அடக்கி மூடி முத்திரையே வைத்துவிட்டானே!

ஆனால் எவ்வளவு பெரிய பிசகு நேர்ந்துவிட்டது!

தனஞ்சயனுக்குத் தன்னைச் சமாளித்துக் கொள்ளச் சற்று அவகாசம் தேவைப்பட்டது. ''நீங்கள் சற்று தூரம் அபியுடன் பேசிக் கொண்டு இருங்கள் மாமா. நான் ஒரு வேலையாகக் கோடவுன் வரை போய் வருகிறேன்'' என்று கூறிவிட்டுத் தன் ஜீப்பை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினான். சற்று தூரம் ஓட்டிச் சென்றவன், பாதையை விட்டு விலகி ஒதுக்கி ஜீப்பை நிறுத்திவிட்டு அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

விசாரிப்பது தனக்குத்தானே அசட்டுப் பட்டம் கட்டிக் கொள்வது போல ஆகும் என்று எண்ணியிருந்தானே! ஒரு வார்த்தை விசாரித்திருந்தால் இந்த அநியாயம் நேர்ந்திராதே!

அப்போது தனஞ்சயன் படித்து முடித்த சமயம். என்னவோ, இந்த ரைஸ் மில், விவசாயத்தில் அவன் மனம் செல்லவில்லை. வேறு தொழிலில் இறங்கப் போவதாக அவன் பிடிவாதமாகச் சொன்னபோது, உலகநாதன் முதலில் கோபப்பட்டார். இதுவே மனைவி என்றால், தன்னைக் தட்டிப் பேசியதற்காகச் சொல்லாலேயே கட்டி ருப்பார். ஆனால் தன் வாரிசான ஆண் மகனிடம் எப்போதுமே அவருக்கு ஓர் இளக்கம் உண்டு. எனவே அவனுக்கு ஐந்து லட்சம் ரூபாயைக் கொடுத்தார். மகன் விரும்புகிற மாதிரித் தொழிலில் இறங்க அனுமதியும் கொடுத்தார். ஒரு நிபந்தனையும் விதித்தார்.

இந்தப் பணத்தைப் பயன்படுத்தித் தனஞ்சயன் என்ன தொழில் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். ஓர் ஆண்டு காலத்தில், அவன் கொஞ்சமேனும் லாபம் கண்டு விட்டான் என்றால், தொடர்ந்து அந்தத் தொழிலையே செய்யலாம். அப்படியின்றித் தோல்வி நேருமானால், தந்தையின் விவசாயம், ரைஸ் மில்லுக்குத் திரும்பிவிட வேண்டும்.

தனஞ்சயனும் இதற்கு ஒத்துக்கொண்டான்.

அபரஞ்சியுடைய பெரியப்பாவின் 'பாண்டியன் கம்ப்யூட்டர்ஸ்'க்கு அப்போது மிக நல்ல பெயர். அவர்களது கிளை நிறுவனமாகக் கீபோர்ட் காம்போனன்ட் தயாரிக்கப் போவதாகவும் பங்குதாரர் தேவை என்றும் ஒரு விளம்பரம் - ஒரு சிறு விளம்பரம் வந்தபோது,

குடும்பத்தினரே பங்குகளை வைத்துக் கொள்வதற்காக, இப்படி அரைகுறையாக, அடுத்தவர் கவனத்தை ஈர்க்கா தபடி விளம்பரம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று தனஞ்சயன் எண்ணினான். கம்மாவே கம்ப்யூட்டர் தொடர்பான எல்லாமே பணம் கொட்டுகிற தொழில்தான் என்பது அவனது எண்ணம். இது பிரைவேட் கம்பெனி என்பதை அலட்சியம் செய்து ஐந்து லட்சத்தையும் அதில் முதலீடு செய்துவிட்டான். லாப நஷ்டங்களில் பங்கு என்றது ஒப்பந்தம்.

வேலை தொடங்கும்போது அறிவிக்கப்படும் என் றதை நம்பி, ஊருக்குத் திரும்பி வந்து தந்தைக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்தான் தனஞ்சயன்.

ஆறேழு மாதங்கள் சென்ற பின்னரும் ஒரு தகவ லும் இல்லாது போகவே மீண்டும் சென்னை சென்று கேட்டான். எம்.டி.யாக அழகாக ஆடைதரித்து 'சீயல் லோ' காரில் வந்து சென்ற அபரஞ்சி ஒருதரம்கூட அவனைப் பார்த்துப் பேசவில்லை. பிடிவாதமாகச் சந் திப்பு மறுக்கப்பட்டு விட்டது.

ஆண்டு முடிந்தபோது பயங்கர நட்டக் கணக்கு கையில் தரப்பட்டது. அதன் அளவுமீறிய செலவுக் கணக்குகளைப் பார்த்தபோதுதான் இது நஷ்டப்பட்டு, இழுத்து மூடப்படுவதற்காகவே தொடங்கப்பட்ட நிறுவ னம்; நிறுவன டைரக்டர்களின் தனிப்பட்ட வருமானத் திற்கு இந்த இழப்பை ஈடுகட்டி வரி கட்டாமல் ஏய்ப்பது தான் நிறுவனம் தொடங்கியதின் நோக்கம் என்பது காலம் கடந்து அவனுக்குப் புரிபட, தன் பங்கில் மீதமிருத் ததைக் கேட்டு, அவர்கள் தந்த மூன்று லட்சத்தை வாங்கி கொண்டு திரும்பி விட்டான்.

இன்னும் கொஞ்ச காலம் கடந்தால் இந்தப் பணம் கூடக் கிடைக்காது என்று அவன் எண்ணியதற்குச் சரியாக, அடுத்த ஆண்டில் கம்பெனி திவாலாகி விட்டதா கக் கேள்விப்பட்டான்.

என்ன ஏது என்று எதுவும் புரியாத நிலையில் அபரஞ்சி அப்போது இருந்தது தெரியாததால், எல்லாம் அபரஞ்சியின் ஒப்புதலோடு நடந்ததாகவே தனஞ்சயன் நினைத்திருந்தான். அத்தோடு, என்னதான் நேரில் பார்த் துப் பேசியிராத போதும், பங்குதாரர், விண்ணப்பப் படிவத்தில் ஒட்டியிருந்த புகைப்படத்திலும், பிற்பாடு அலுவலகத்தில் போக வர இருக்கும்போது அபரஞ்சி தன்னைப் பார்த்தே இருக்கவேண்டும் என்றும் அவன் தீர்மானித்திருந்தான். அவன் அவளை அப்படித்தானே பார்த்தான்? அவள் கண்டுகொள்ளவில்லையா? எனவே, 'அவனை அறிந்தே இராதவன் போல அவள் நடந்து கொண்டது வெறும் நடிப்பு. கைதேர்ந்த சாகசம் என்பதே அவன் ஆய்ந்து அறிந்த முடிவாக இருந்தது.

அதே எண்ணத்தில் என்னென்ன செய்துவிட்டான்?

இப்போது பார்த்தால், அந்தச் சமயத்தில் நேரில் பார்த்துப் பேசியிருந்தால் கூட அவளுக்கு இப்போது அவனை அடையாளம் தெரிந்திராது என்றல்லவா தோன்றுகிறது?

எப்பேர்ப்பட்ட இமாலயத் தவறு நேர்ந்து விட்டது? கழிவிரக்கத்தில் தனஞ்சயன் கொஞ்சநேரம் துடித்துப் போனான்?

பாவம்! கர்ப்பிணிப் பெண்! அவளுக்கு அது இது என்று எதுவும் வாங்கிக் கொடுக்கக்கூட இல்லையே

என்று மறுகினாள். இப்போது ஏதாவது வாங்கிக் கொடுப்பது என்றாலும் அவள் என்ன ஆசைப்படுகிறாள் என்பதைக்கூட அவன் அறிந்து கொள்ளவில்லையே!

முதலில் அந்தத் தவறைத் திருத்தவேண்டும். அபரஞ்சி - அவளுடைய அருமை ரஞ்சிக்கு என்னென்ன வேண்டும் என்று கேட்டு அறிந்து அத்தனையும் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். அவள் எதை விரும்பினாலும் வாங்கித் தர இப்போது அவனிடம் அவனது சொந்தப் பணமே இருக்கிறதே! இத்தனை நாள் படுத்தியதற்கு, இருமடங்காக ஈடு செய்வதுபோல அவளை ஒரு ராணி போல வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்! என்னென்ன வழிகளில் முடியுமோ, அத்தனை விதத்திலும் அபரஞ்சியைச் சந்தோஷப்படுத்த வேண்டும்!

ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டபின் ஒருவாறு நிம்மதி அடைந்தவனாகத் தனஞ்சயன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து சேர்ந்தான்.

ஆனால் அவனது தீர்மானம் தெரியாமல், முன் போலவே அபரஞ்சி கணவனின் முன்னிலையிலிருந்து விலகி, விலகிப் போனாள்.

காரணம் புரிந்து உள்ளூர வேதனைப்பட்டபோதும், எல்லாம் இன்னும் கொஞ்ச நேரம்தானே? இன்றிரவு என் கண்மணி மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கும்படி செய்துவிடுகிறேன் என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டான் தனஞ்யன்.

ஆனால், அபரஞ்சியைத் தனியாக சந்திப்பதற்கே இரவு உணவு முடிந்த பின்னரும் அவன் வெகுநேரம் காத்திருக்க நேர்ந்தது.

இந்த வீட்டில் உள்ளவர்களுக்குப் போலவே, வந்தவர்களுக்கும் அவரவர் விருப்பப்படி, பால், காம்ப்ளான், மைலோ என்று தனித்தனியாகக் கலந்து, சூடு பதமாக ஆற்றிக் கொடுத்துவிட்டு, எல்லோருடனும் சேர்ந்து சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டு இருந்து விட்டு, ஒரு வழியாக அபரஞ்சி உறங்குவதற்கென்று அவர்களது அறைக்கு வந்தபோது மணி பன்னிரெண்டைத் தொட்டு விட்டது.

அப்படி வந்தபிறகும், கணவனின் எந்தப் பேச்சையும் கேட்கும் மனநிலையில் அவள் இருக்கவில்லை.

லேசாகத் தளர்ந்த நடையுடன் அறையினுள் வந்தவள், நேராக டிரஸ்சிங் டேபிள் மோடாவின் மீது அமர்ந்து, பெரியவர்களின் சொல்லுக்கிணங்க அன்று முழுவதுமே, அணிந்து கொண்டிருந்த சில அதிகப்படி நகைகளைக் கழற்றலானாள்.

"உன்னிடம் ஒன்று கேட்க வேண்டுமே..." என்று தொடங்கிய தனஞ்சயனுக்கு அவள் பதிலே சொல்லாமல் தன் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

அருகில் வந்து நின்று, "இது மாதிரி நிலையில் பெண்களுக்கு ஏதேதோ ஆசை தோன்றுமாமே. அப்படி நீ ஏதாவது ஆசைப்படுகிறாயா, அபரஞ்சி? இருந்தால் சொல்லு, வாங்கித் தருகிறேன்." என்றான் அவன்.

"ஆடு மாடெல்லாம் அப்படியா ஆசைப்படுகிறது" என்று சுள்ளென்று கேட்கத் துடித்த நாவை அடக்கி, "ஒன்றும் இல்லை" என்று சுருக்கமாகப் பதிலிறுத்து விட்டு கழற்றிய நகைகளை அதற்கு உரிய டப்பாக்களில் எடுத்து வைத்தாள் அபரஞ்சி.

கணவன் மனம் மாறி விட்டது புரியாமல் பேசுகிறாள் என்பதை உணர்ந்திருந்த தனஞ்சயன் சாந்தமா

கவே பேசினான். 'டிரஸ்சிங் டேபிள்' மேல் லேசாகச் சாய்ந்தபடி நின்று. ''உன்னிடம் கொஞ்சம் பேச வேண்டும், அபி'' என்றான்.

நகைகள் அடங்கிய டப்பாக்களை எடுத்து அலமாரி மில் வைத்துப் பூட்டியபடி அபரஞ்சி சொன்னாள், ''எனக்கு இப்போது களைப்பாக இருக்கிறது.'' என்று தொடங்கியவள், மேடிட்ட வயிற்றைக் காட்டி, ''இதனால் களைத்து விட்டதாகச் சொல்லவில்லை. ஆடுமாடு குட்டி போடுவது போலத்தான் இதுவும். பெரிதுபடுத்த ஒன்றும் இல்லை என்பது எனக்கு நீங்கள் நினைவுபடுத்தாமலே நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் பாருங்கள் வழக்கமான வேலைகள் மட்டும் இல்லாதபடி, இந்த விழாவுக்காக நாலைந்து நாட்களாகவே அத்தைக்கும் எனக்கும் அதிக மான வேலை. வீடு ஒதுக்கி, விருந்தினரை உபசரித்து, விழா நடத்தி, மீண்டும் சாமான் ஒதுக்கி, விருந்து சமைத்து... இதெல்லாம் ஆடும் மாடும் செய்வதில்லை என்று நினைக்கிறேன். வேலை மிகுதியில் சாப்பிடக்கூட பிடிக்காது போயிற்று. எல்லாமாகச் சேர்ந்தே களைப்பு என்று தோன்றுகிறது. உடம்பு கழுவிவிட்டு படுத்துத் தூங்கினால் நல்லது என்று தோன்றுகிறது'' என்றாள் வரண்ட குரலில் ஒப்பிப்பது போல.

அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் தான். உள்ளூர வருந்தியபடி, ''உனக்கு என் மேல் கோபம் இருக்கும்!'' என்று மீண்டும் தொடங்கினான் தனஞ்சயன்.

''கோபமா!? நானா? அதுவும் உங்கள் மீதா?'' என்று அபரஞ்சி உதட்டைப் பிதுக்கினாள். ''இந்த வீட்டு மருமகள்களுக்கு யார் மீதும் - அதுவும் முக்கியமாக கணவனிடம் கோபப்பட உரிமை கிடையாது என்று

எனக்கு நன்றாகவே தெரியுமே!'' என்று ஏளனமாக உரைத்தபடி நைட்டியையும் டவலையும் எடுத்தாள் அவள்.

''கோபம்தான் இல்லையா? ஆனால் எனக்கு ஒரு காரணம் இருந்தது, ரஞ்சி.'' என்றான் அவன் கனிவாகவே.

அந்த 'ரஞ்சியி'ல் கண் கலங்கியது அவளுக்கு. இன்னமுமா இந்தப் பைத்தியக்காரத்தனம் என்று தன் மீதே ஆத்திரம் கொண்டவளாய், ''நிச்சயமாய்!'' என்றாள் அவள். ''இந்த வீட்டு ஆண் என்பதே போதுமான, வெகு நியாயமான காரணம்தானே?'' என்றபடி குளியலறையை நோக்கி நடந்தாள்.

''ஒரு நிமிடம்'' என்று அவசரமாக அவளுக்கு முன் உள்ளே சென்று 'கீசரை' ஆன் செய்து விட்டு வந்தான். ''இவ்வளவு நேரத்துக்குப் பிறகு குளிர் நீரில் குளிப்பது நல்லதல்ல... வெந்நீரில் குளி.'' என்றான் தனஞ்சயன்.

'ரொம்பவும் கரிசனம்தான்' என்று ஆத்திரமாக எண்ணியவளுக்கு, உடல் தளர்வினாலோ என்னவோ அழுகை வந்து விட்டது.

அபரஞ்சி குளித்து முடித்து வருவதற்காகத் தனஞ்சயன் காத்துக் கொண்டு நின்றான்.

அவன் நினைத்து வந்தது போல விஷயம் இலகுவாக முடியும் போல இப்போது அவனுக்குத் தோன்றவில்லை.

அவன் பார்த்த அளவில், தந்தை தாயாரை எவ்வளவோ மோசமாக நடத்தியபோதும், அப்போதைக்கு

அழுதாலும் கூட 'பாவம்' என்று கணவரின் செயலுக்கு ஏதாவது காரணம் சொல்லுவாள் சரளா. அத்தோடு, உலகநாதன் அத்திபூத்தாற்போலப் பிரியமாய் இரண்டு வார்த்தை பேசிவிட்டாலோ ஒரேயடியாக உச்சி குளிர்ந்து அவள் மகிழ்ந்து போவதும் உண்டு.

ஆனால், அபரஞ்சி அவ்வளவு எளிதாக இளகு வான் போலத் தனஞ்சயனுக்குத் தோன்றவில்லை.

ஒருவேளை... உலகநாதனின் நடத்தைக்குத் தங்கை யின் மூட்டிக் கொடுத்தல் என்று ஒரு காரணம் இருந்த தால் சரளாவால், சமாளித்துப் போக முடிந்ததோ?

தனக்கு அது இல்லை என்பதுதான் அபரஞ்சியின் கோபத்துக்குக் காரணமோ?

வெள்ளீர் குளியலும், உடம்பு அலுப்புமாக, அப ரஞ்சிக்குக் குளியல் அறையிலேயே படுத்து உறங்கி விடலாம் போல இருந்தது. தளர்ந்த நடையுடன் அவள் குளியலறையை விட்டு வெளியேறியபோது, அவளுக் காக காத்திருந்தாற்போலத் தனஞ்சயன் நின்றது அவ ளுக்கு எரிச்சலையே தந்தது.

அவனைக் கவனியாதது போலச் சென்று படுக்கை யில் அமர்ந்தாள்.

அவள் படுப்பதற்கு ஆயத்தங்கள் செய்யவும், "சற் றுப் பொறு, அபி" என்று அவள் அருகே வந்து அமர்ந்தான் தனஞ்சயன். தளர்ந்து கிடந்த அவளது கையைப் பற்றி "ஏதாவது ஆசை இருக்கிறதா, என்று கேட்டேனே?" என்று சிறு வற்புறுத்தலோடு கனிவான குரலில் வினவினான்.

ஏதாவது ஆசையைச் சொல்லாமல் அவள் படுக்க முடியாதாக்கும்?

உள்ளூர மூண்ட சினத்துடன் அபரஞ்சி அவளு டைய கணவனை ஏறிட்டாள். "இத்தனை நாளில் ஒரே ஒர் ஆசைதான் தணியாத தாகமாய் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால் நான் ஆசைப்படுவது ஒரு நாளும் நடக்காது." என்றாள் கசந்த குரலில். "எனவே அதைச் சொல்வதில் பயனில்லை."

உற்சாகத்தோடு, "அது என்னவென்று சொல்லு" என்று விரட்டினான் தனஞ்சயன்.

ஒரு ஆத்திரப் பார்வையுடன், "தினமும் எனக்கு உங்கள் முகத்தைப் பார்க்கத் தேவை இல்லாத நிலைமை வேண்டும். அவ்வளவுதான். போதுமா?" என்று எரிந்து விழுந்தாள் அவள்.

அவன் சற்றுத் திகைத்து நோக்கவும், "முடியாதல் லவா? அதற்குத்தான் சொன்னேன். தொண தொணத்தீர் களே!" என்று மீண்டும் வெடுவெடுத்தாள்.

"அபி, நான் கொஞ்சம் மோசமாக நடந்து கொள்ள ஒரு காரணம் இருக்கிறதம்மா.." என்று தொடங்கி ரத்தினச் சுருக்கமாக முன்பு தவறாக நினைத்தது பற்றி விளக்கினான். "இப்போது உன் கோபம் தீர்ந்ததா?" என்று சற்று சரசமாக வினவினான். தனக்கு ஒரு காரணம் இருந்ததே தன் நடத்தைக்குப் போதுமான சமாதானம் என்று நினைத்தான் போலும்!

ஆனால், கண்களில் கோபமும் வெறுப்பும் கனலாய் எரியக் கணவனை வெறித்து நோக்கினாள் அபரஞ்சி. "தீரவில்லை அதிகமாகி விட்டது" என்றாள் கொதிப்

புடன். ''எத்தனை நாட்கள்! எத்தனை மணிநேரங்கள்! எத்தனை சம்பவங்கள்! விடிவே இல்லையே என்று எவ்வளவு வேதனைப் பட்டிருப்பேன்! இந்த நாட்களில் வாழ்வையே முடித்துக் கொண்டால் என்ன என்று நான் எத்தனை தடவை...''

''அபரஞ்சி!'' என்று அதிர்ந்தான் தனஞ்சயன்.

''ஆமாம், பலமுறை அப்படி நான் நினைத்தது உண்மைதான். ஆனால் என் அப்பா? அம்மாவை இழந்து ஏற்கனவே மனம் நொந்து கிடப்பவர். அவருக்காகவே அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டேன். ஐயோ! எவ்வளவு பெரிய கொலைக் குற்றவாளிக்குக் கூடத் தன்னை விளக்க ஒரு வாய்ப்பு கொடுப்பார்களே! கோர்ட்டில் வக்கீல் கூட வைத்துக் கொடுப்பார்களே! ஆனால் நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்! மனிதத்தன்மையே இல்லாத அரக்கனாக அல்லவோ நடந்த கொண்டீர்கள்! செய்த குற்றம், செய்யாத குற்றம் என்பதை விடுங்கள். எதற்கும் விளக்கம் தர ஒரு வாய்ப்பு நீங்கள் தரவில்லையே! தராமல் என்னென்ன கொடுமை! அடித்து உதைத்தால்தானா கொடுமை? என் மனதை எப்படியெப்படிக் காயப்படுத்தினீர்கள்? முன்பேனும், உங்கள் வீட்டு வழக்கம் இது; மனைவியைக் கிள்ளுக் கீரையாக நினைத்து, மதியாது நடத்துவது உங்கள் வீட்டு மரபு என்று நினைத்துக் கொஞ்சம் மனதைச் சமாதானம் செய்துகொண்டேன். கடைசியில் பார்த்தால்... நீங்கள் எனக்குத் தண்டனையா கொடுத்தீர்கள்? சொல்லுங்கள், என்னைத் தண்டிக்க நீங்கள் யார்? கழுத்தில் தாலி கட்டியதினாலேயே நீங்கள் எனக்கு நீதிபதி ஆகிவிட முடியுமா? சே! முன்பானாலும் சில மாதங்கள் உங்களைப் பிரிந்து இருந்தாலே போதும்

என்று எண்ணினேன். இப்போது வாழ்க்கை முழுமைக்குமே உங்கள் முகத்தில் விழிக்க எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை! அய்யோ அப்பா, அந்தச் சிலமாத நிம்மதியைக் கூட அசட்டுத்தனமாகக் கெடுத்து விட்டீர்களே!'' என்று தன் கொதிப்பையெல்லாம் பொழிந்து கொட்டி விட்டு, முகத்தை மூடிக் கொண்டு அழுதாள் அவள்.

செய்வது அறியாமல் தனஞ்சயன் திகைத்துப் போனான். சற்று நேரம் அழுது விட்டு, ''சின்ன அளவிலேயே என் ஆசை நிறைவேறவில்லை. வாழ்க்கை முழுவதற்கும் என்றால் நடக்குமா என்ன? ஆசை! மண்ணாங்கட்டி!'' என்றாள் அபரஞ்சி குரலில் வெறுப்பும் நிராசையுமாக.

சிறு அமைதிக்குப் பின் ''நடக்கும்!'' என்றான் தனஞ்சயன். ''நீ நினைத்தது நடக்கும் அபரஞ்சி, ஒரு சில நாட்கள் பொறுத்துக் கொள். அதன் பிறகு உன் ஆசை நிச்சயமாக நிறைவேறும்'' என்றான் அவன், தனிவான, ஆனால் மிக உறுதியான குரலில்.

9

தனஞ்சயன் என்னதான் உறுதியான குரலில் வாக்களித்த போதும், அதை அவன் நிறைவேற்றுவான் என்று அபரஞ்சி சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

எப்படி எதிர்பார்ப்பாள்? பிரசவம் இங்கேதான் என்று அவளைப் பெற்ற தந்தையே ஏற்பாடு செய்து முடித்து விட்டார். தஞ்சையில் புகழ்பெற்ற மருத்துவ மனை ஒன்றில் பேறுகாலத்திற்காக அறைக்கு இப்போதே

முன்பணம் கட்டியாயிற்று. ஒன்பது மாதங்கள் முடியும் வரையும் வீட்டில் இருந்து மாதாந்திரப் பரிசோதனைக்காக டாக்டரிடம் சென்று வருவதாகவும், ஒன்பது முடிந்தபின், டாக்டரம்மாளின் ஆலோசனைக்கினங்க, பிரசவம் நடக்கக்கூடும் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கும் நாளைக்கு நாலைந்து நாள் முன்னதாகவே மருத்துவ மனையில் போய்ச் சேர்ந்து விடவேண்டும் என்றும் சரளா கூடவே இருப்பது என்றும் எல்லாமே திட்டமிட்டு முடித்து விட்டார்கள்.

எனவே அபரஞ்சி, இந்த வீட்டிலேயேதான் மருத்துவ மனையில் சேர்வதற்காகச் செல்லும் வரை, இருக்கப் போகிறாள்.

அவளைப் போலவே, தனஞ்சயனும் இதே வீட்டில் தான் வசிக்கப் போகிறான். ஏற்றுமதி 'ஆர்டர்' பிடிக்க முன்போல அரபு நாடுகளுக்குச் செல்லும் அவசியம்கூட இல்லை. 'ஆர்டர்'கள் எல்லாம் '.·.பேக்சி'லேயே வந்து விடுகின்றன. தேவை அதிகமாகிறதே தவிர, விற்பனையில் தேக்கமும் கிடையாது. எனவே விற்பனைப் பெருக்கத்துக்காக யாரும் அங்கு செல்லும் திட்டமும் இல்லை. உற்பத்தியை இன்னமும் பெருமளவு பெருக்கும் வரை புதிதாக எங்கும் செல்லவும் வழியில்லை. ஆக, இந்த வீட்டில்தானே அவனும் இருந்தாக வேண்டும்.

அப்படி இருவரும் ஒரே வீட்டில் இருக்கும்போது ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் முக்கியமாக அவன் முகத்தை அபரஞ்சி பார்க்க நேராமல் எப்படி இருக்க முடியும்? ஒருவேளை, உத்தமபுத்திரன் சினிமா மாதிரி முகமூடி ஏதும் போட்டுக் கொள்ளப் போகிறானாமா என்று ஏளனமாக எண்ணியபடி, படுக்கையில் கணவனுக்கு முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு அபரஞ்சி படுத்தாள்.

எல்லாம் கம்மா. அந்த நேரத்துப் பீற்றலுக்காகச் சொல்லப்பட்ட பொய்! ச்சு! என்று எண்ணமிட்டவள், தன்னை மீறிய களைப்பில் உடனேயே கண்ணயர்ந்து, ஆழ்ந்து உறங்கிவிட்டாள்.

அருகே கிடந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து, இருளில் அரைகுறையாகத் தெரிந்த மனைவியின் வரிவடிவத்தை வெகு நேரம் தனஞ்சயன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது.

மறுநாள் காலை உணவின்போது, தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையே சிறுவாக்குவாதம் ஒன்று நடைபெற்றது. "நம் வீட்டில் அது எப்படி முடியும்? ஊகூம். கொஞ்சமும் சரிப்படாதுடா. ஊகூம். இப்படி ஒரு மடத்தனமான யோசனை உனக்கு எப்படித்தான் வந்ததோ? விட்டுவிடு" என்று உலகநாதன் சற்று உரக்கவே மறுத்தது பெண்களின் காதுகளில் விழுந்தது.

"விடமுடியாதப்பா. ஒன்று மனதில் அழுத்தமாகப் பட்டு விட்டால் அதைச் செய்து விடவேண்டும். செய்யாமல் விட்டு ஏடாகூடமாக ஏதேனும் நடந்து விட்டால் பிறகு தாங்க முடியாது என்பீர்களே. எனக்கு இப்போது ரொம்பவும் அப்படித் தோன்றுகிறது. இந்த விஷயத்தில் ஏடாகூடமாக ஏதாவது நடந்தால் நம்மால் தாங்க முடியுமா, சொல்லுங்கள்?" என்று தனஞ்சயன் வற்புறுத்திப் பேசினான்.

சரி; அவர்களுக்குள் ஏதோ; நமக்குச் சம்பந்தம் இல்லை என்று அபரஞ்சி தன் வேலையைப் பார்க்கப் போனாள்.

ஆனால், அன்றிரவில், "உன் சாமான், துணிமணி எல்லாம் எடுத்து வைத்துக் கொள், அபரஞ்சி. நாளன்று சென்னைக்குச் செல்ல ரயிலில் டிக்கட் வாங்கிவிட்டேன்.

இப்போதைக்குக் குழந்தை பிறக்கும்வரை சென்னையில் இருக்கட்டும் என்று அப்பாவிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். அதற்கு மேல் வேறு ஏதாவது வழி தேடலாம்'' என்று, தனஞ்சயன் சொன்னபோது அபரஞ்சிக்கு முதலில் ஒன்றுமே புரியவில்லை.

''ஆனால் தஞ்சை மருத்துவமனையில்தானே...'' என்று தொடங்கியவளை அவன் இடைமறித்துப் பேசினான். ''இல்லை. சென்னையில் வைத்துக் கொள்ள முடிவு செய்தாயிற்று. அம்மா உன்கூட இருப்பார்கள். வானியும்தான். அவளுக்கும்தான் விடுமுறை தொடங்கி விட்டதே. சென்னையில் நமக்கு ஒரு வீடு இருக்கிறது. அரசாங்கத்துக்கு நெல் அரைத்துக் கொடுத்ததற்குப் பணம் வாங்க, ஏதாவது கேஸ் என்றால் பார்க்க, என்று சென்னை செல்லும்போது தங்குவதற்காக வாங்கியது. அங்கே தங்கிக் கொள்ளுங்கள். டாக்டர், மருத்துவ மனை எல்லாம் உன் பெரியம்மா அத்தை யாரிடமாவது கேட்டு ஏற்பாடு செய்து கொள்ளலாம்... வேறு விவரம் ஏதாவது தெரிய வேண்டுமா?'' என்று கணவன் கூறவும் அபரஞ்சி திகைத்துப் போனாள்.

அவளது முன்னினைப் பேச்சிற்கு அவனது எதிரொலி தான் இது! ஒன்றும் செய்யமாட்டான் என்று நினைத்தாளே! எப்படியோ நடத்திக் காட்டி விட்டானே!

இந்தப் பிரிவு அவள் ஆசைப்பட்ட ஒன்றுதான். ஆனால் ஆசைப்பட்டது கிட்டியது என்று மனம் துள்ளவில்லை. மாறாக, என்னவோ நெஞ்சுக்குள் பிசைவது போல ஓர் உணர்ச்சி உண்டாயிற்று.

புறப்பட்ட இடத்துக்கே வந்து சேரும் செக்கு மாடு போலக் குழந்தை பிறந்ததும் மீண்டும் இங்கே வந்து தானே ஆக வேண்டும் என்பதால் இந்தச் சிறு ஆசை

நிறைவேறலில் உற்சாகம் ஏற்படவில்லையோ என்று நினைத்தாள் அபரஞ்சி.

ஆனால், இந்தச் சிறுபிரிவைச் சாதித்ததுபோல, அவளுடைய கணவன், அவர்களது நிரந்தரப் பிரிவுக்கும் ஏற்பாடு செய்துவிடக் கூடும் என்று எண்ணிப் பார்த்த போதும்கூட ஏனோ அவளுக்கு உற்சாகம் உண்டாக மறுத்துவிட்டது.

ஒருவேளை அவனுக்கும் அவள் மீதான வெறுப்பு ரொம்பவும் வேரோடிப் போயிற்றோ. அதனால்தான் இந்தப் பிரிவுக்கு ஏற்பாடு செய்தானோ என்று யோசனை ஓடியது.

இவன் இப்போது என்ன கேட்கச் சொல்லுகிறான்; இவனிடம் என்ன கேட்பது என்று ஒன்றும் தோன்றாமல் அபரஞ்சி வாயடைத்து நிற்கையில் தனஞ்சயனாகவே சில விவரங்களைத் தந்தான்.

அங்கே வீட்டில் டிரைவரோடு ஒரு கார் எப்போதும் நிற்கும்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். டிரைவருடைய மனைவி வீட்டு வேலை செய்வாள். நம்பகமான குடும்பம். தைரியமாக, ஆறுமுகத்தை அழைத்துக் கொண்டு எங்கே வேண்டுமானாலும் போய் வரலாம்; அவன் மனைவி முத்தம்மாவிடம் வீட்டை விட்டுவிட்டு, எங்கு வேண்டுமானாலும் வெளியே போகலாம். இங்கே மாதிரி வேலை வேலை என்று உடலை வருத்த வேண்டாம். மாறாக, கடற்கரை, பூங்கா, ஷாப்பிங் என்று வெளியே போய் வந்தால் அதுவே உன் மனதுக்கும் உடம்புக்கும் நல்லதாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்... அதனால் அனாவசியமாக வேலை எதையும் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்ய வேண்டாம். என்ன?''

ஆகா! என் புருஷனுக்கு என் மீது என்ன கரிசனம்! என்று அகமகிழ்ந்து போய் மனைவி நன்றி சொல்லுவாள் என்று தனஞ்சயன் எதிர் பார்க்கவில்லைதான்.

அப்போதைய அவளது மனநிலையில் அது நடவாத காரியம் என்று அவன் ஊகித்தும் இருந்தாள்தான்.

ஆனால், அவன் சொன்னதை ஏற்றுக் கொண்டதன் அறிகுறியாக 'இம்' என்ற சிறு ஒலிக்குறிப்பேனும் கிடைக்கக்கூடும் என்ற நப்பாசையில், சற்றுத் தாமதித்துப் பார்த்தான்.

ஆனால் அவள் பேச்சு மறந்தவள் போல் பேசாமல் நிற்கவும், தன்னையறியாமல் எழுந்த பெருமூச்சை ஒசை யற்று வெளியேற்றி விட்டு, "சென்னைக்கு, உங்களை அங்கே கொண்டுவிட அப்பாதான் வருவார். அங்கே உன் பெயரில், அருகில் உள்ள பாங்கில் கணக்குத் தொடங்கச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஓரளவு பணம் போடுவார். மேல் செலவுக்கு இங்கிருந்து பணம் அனுப்புகிறேன். சரி. உனக்கு அசதியாய் இருக்கும். படுத்துத் தூங்கு. நான் அப்பாவிடம் சற்றுப் பேசி விட்டு வருகிறேன்..." என்று கூறி, கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே சென்று விட்டான்.

தந்தையிடம் பேசப் போவதாகச் சொன்னவன், அவர் இருக்கும் முன்புறம் செல்லாமல் பின்புறமாய்ச் சென்று தோட்டத்திற்குச் செல்வதை ஜன்னலின் வழியே, அபரஞ்சி சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

இவளுக்காக மலையைப் புரட்டியிருக்கிறோம்; இவளுக்கு நன்றியே இல்லையே என்ற கோபமோ?

இருக்கட்டுமே என்றது அவள் மனது. இவனுக்காக எத்தனை தடவைகள் அவள் மலையைப் புரட்டியிருக்கிறாள். செய்தறியாத எத்தனை எத்தனை வேலைகளை

முயன்று, சரியாகச் செய்து விட்டு ஒரு பாராட்டுக்காக எத்தனை முறை காத்திருக்கிறாள். ஒரே ஒருமுறை கண்ணாலாவது - முகபாவத்தினாலாவது அவன் அவளைப் பாராட்டியது உண்டா?

மாறாக எத்தனை குத்தல்கள், ஏளனங்கள்! எவ்வளவு வேலை செய்கிறாள் என்று கண்ணால் பார்த்த பிறகும், 'உண்டது செரிக்க மலைப்பாம்பு போல தரையில் கிடந்து உருளுவாயா' என்று கேட்டானே!

இன்று இவன் அவளுக்காக ஒரு விரலை அசைத்து விட்டான் என்று ஓடிவந்து காலில் விழுந்து விட வேண்டுமா?

அவனே முன்பு சொன்னதுபோல, அதற்கு அவன் வேறு ஆளைப் பிடித்திருக்க வேண்டும்!

அலட்சியமாகத் தோளைக் குலுக்கிவிட்டு, தன் வழமையான பல் தேய்த்தல், குளித்தல் எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு அயர்வோடு வந்து படுத்த அபரஞ்சி, இன்னமும் தனஞ்சயன் படுக்கவரவில்லையே என்று எண்ணியபடியே மெல்லக் கண்ணயர்ந்தாள்.

மறுநாள் காலையில் அபரஞ்சி விழித்து எழுமுன், தனஞ்சயன் எழுந்து சென்றுவிட்டிருந்தான்.

முகத்தைப் பார்க்கத் தேவை இல்லாத நிலை வேண்டும் என்ற அவளது ஆசையை துரை அச்சப் பிசகாமல் நிறைவேற்றுகிறாராக்கும் என்று ஏளனமாக எண்ணிய படி தன் காலை வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு மாமியாரிடம் அபரஞ்சி சென்றாள்.

சரளாவும் மருமகளின் வரவுக்காகத் துடித்துக் கொண்டு இருந்தது போல, "தனா சொன்னான். அபி என்ன இது திடீரென்று? நீ ஏதும் சென்னைக்குப் போக

வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாயா?'' என்று விசாரித்தாள்.

அவளது ஆசைக்காகத்தான். ஆனால், அந்த ஆசை இன்னது என்று தெரிந்தால் இந்த அன்பான அத்தை மிகவும் வருத்தப்படுவாள் என்பதால், ''சென்னைக்குப் போக வேண்டும் என்று நான் கேட்கவே இல்லை, அத்தை. அங்கே போயே ஆக வேண்டும் என்று எனக்கு ஆசையும் கிடையாது!'' என்று ஒருவகையில் முழுமையான உண்மையை உரைத்தாள் மருமகள்.

''பின்னே ஏன்... அதுவும் இங்கே எல்லாம் போட்டுவிட்டு...'' என்று சரளா குழம்பினாள்.

''மாமா என்ன சொன்னார்கள் அத்தை?'' என்று அபரஞ்சி விசாரித்தாள்.

''என்ன சொல்லுவார். நாளை சென்னைக்குக் கிளம்ப வேண்டும் என்று உத்திரவு போட்டார். குழந்தை பிறக்கும் வரையும் மூன்று பெண்களுமாக அங்கேதான் இருக்கப் போகிறீர்கள்; பிறந்து நீ பயணம் செய்யலாம் என்று டாக்டர் அனுமதி கொடுத்ததும் இங்கே திரும்பி வந்து விடலாம் என்றார்.''

''கலைவாணியின் படிப்பு?''

''இப்போது லீவுதானே? பிறகு தேவைப்பட்டால் ஒரு மாதமோ இரண்டு மாதமோ லீவு போட்டுக் கொள்ளலாம் என்கிறார். என்ன படித்துவிட்டு உன் பெண் கலெக்டர் உத்தியோகமா பார்க்கப் போகிறாள்? வேண்டுமானால் அடுத்த ஆண்டு சேர்த்துப் படித்துக் கொள்ளட்டும் என்றார்...'' என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும்போது, கலைவாணியே இங்கு வந்து சேர்ந்தாள்

பரபரப்பும், கவலையும், மகிழ்ச்சியுமாக விசித்திரக் கலவையாக இருந்தது அவள் முகம். ''அண்ணி, உங்களுக்கு நேரம் இருந்தால் என் துணிமணிகளை எடுத்து வைப்பதில் கொஞ்சம் உதவி செய்கிறீர்களா? என்னுடையதில் எதெது சென்னையில் அணியப் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. 'அங்கே உங்கள் உறவினர் முன் பட்டிக்காடாய்த் தோன்றிவிடக் கூடாதே என்று இருக்கிறது. சும்மாவே பழங்காட்டுர் என்று கிண்டல் செய்தார்களே!'' என்றாள் அவள்.

''இதோ, இப்போதே போகலாம். அத்தை, ஏதேனும் செய்ய வேண்டியிருந்தால் என்னைக் கூப்பிடுங்கள்'' என்று மாமியாரிடம் உரைத்துவிட்டு நாத்தனாருடன் நடந்தாள் அபரஞ்சி.

''உனக்கு ஒன்றும் கஷ்டமாக இல்லையே, வாணி?'' என்று மெல்லக் கேட்டாள்.

''எது...? ஓ. சென்னை செல்வதா? படிப்பை நினைத்தால் கொஞ்சம் கவலைதான், அண்ணி. ஆனால் உங்கள் உறவில் நம் 'செட்' எல்லோரையும் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. அங்கே போனால் அவர்களைப் பார்த்துப் பழகலாம். அப்புறம்...'' என்று திரும்பி அன்னை இருக்கும் இடத்தை நோட்டம் விட்டு, திருப்தியுற்றவளாய், ''இதைச் சொன்னால் அம்மாவுக்குப் பிடிக்காது. ஆனால் அண்ணி, அப்பாவோ, அண்ணனோ யார் எதற்காக எப்போது அதட்டுவார்களோ என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டே இராமல், நாம் மூவரும் தனியாக இருக்கப் போவது எவ்வளவோ நன்றாகத்தான் இருக்கிறது, அண்ணி'' என்று உரைத்து ஒரு கண்ணால் அண்ணிக்காரியை நோக்கினாள் வாணி.

நாத்தனாரை. லேசான குறும்புன்னகையுடன் நோக்கி. ''நான் நினைத்ததை எல்லாம் நீ சொல்லும் போது...'' என்று இழுத்தவள், ''போகட்டும் விடு. அத்தை சொல்வது போலக் 'குற்றம் பார்க்கின் சுற்றம் இல்லை'' என்று அபரஞ்சி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே கலைவாணியின் அறை வந்துவிட. இருவரும் உள்ளே சென்றபடி. ''அது அப்பா, அண்ணனுக்கும் பொருந்தும்தானே'' என்றாள்.

ஆனால் கணவனுக்கு மட்டும் அது பொருந்தாது என்றும் உள்ளூரக் கூறிக் கொண்டாள் அபரஞ்சி.

10

மறுநாள் சென்னைக்குப் பெண்கள் மூவரும் உலக நாதனோடு கிளம்புகிற நாளில் தந்தைக்கும் மகனுக்கும் ஒரு சிறு உரசல் நிகழ்ந்தது. அதன்மூலம், இந்தக் காரியத்தைத் தனஞ்சயன் எப்படிச் சாதித்தான் என்பதும் பெண்கள் மூவருக்கும் புலனாயிற்று.

காலை உணவு அன்று இட்டிலியும், சாம்பார் சட்னியும். குக்கர் இட்டிலி உலகநாதனுக்குப் பிடிக்காது. பழைய நாள்போல, இட்டிலித் தட்டில் துணி விரித்து, மாவு ஊற்றி, இட்டிலிப் பானையில்தான் வேகவைத்தாக வேண்டும். அதுவும் ஆவி பறக்க முதலில் மூன்று இட்டிலி வைத்து விட்டு அதை அவர் உண்டு முடிக்கும் போது அடுத்த ஈடு வேக வைத்து, மீண்டும் ஆவி பறக்கப் புதிதாக எடுத்த இட்டிலிதான் வந்தாக வேண்டும்.

இரண்டாவதாக வந்த இட்லிகளை உண்ணத் தொடங்கியபோதே அவர் முகம் மாறிவிட்டது. ''ஏன்

டா மடத்தனம்! இவர்கள் மூவரும் சென்னைக்குப் போய் விட்டால் நாம் என்னத்தைச் சாப்பிடுவது? ஊற வைத்த பிண்ணாக்கையா? என்னமோ மனதில் தீவிரமாகப் பட்டு விட்டதாம். செய்தே ஆக வேண்டுமாம்! மண்ணாங்கட்டி! முன்னேயும் இப்படித் தீவிரமாகத் தோன்றித் தானே தொழில் கிழில் என்று இரண்டு லட்சம் ரூபாயைத் தொலைத்து விட்டு வந்தாய்? இப்போது மட்டும் உன் மனம் சொல்வது சரியாய் இருக்கும் என்று என்ன நிச்சயம்?'' என்று எரிந்து விழுந்தார் அவர்.

இலையில் குறைந்திருந்த சட்டினியை ஊற்றி விட்டு அபரஞ்சி அகன்றாள். நேற்று முன்தினம் கணவன் சொன்ன தொழில் தோல்வி அவளுக்கு நினைவு வந்தது. தனஞ்சயனின் லேசாகக் கன்றிய முகம், அந்தத் தோல்வி பற்றிய பேச்சு அவனை இன்னமும் கூட மனம் குன்ற வைப்பதை உணர்த்த நில்லாமல் நகர்ந்து விட்டாள்.

ஒரு சிறு மவுனத்தின் பின், தனஞ்சயன் பேசுவது கேட்டது. ''அப்பா! ஒருதரம் நான் தப்பு முடிவு எடுத்தது உண்மைதான். ஆனால் பெரும்பாலும் என் முடிவுகள் சரியாகத்தானே இருக்கின்றன? அத்தோடு இந்த விஷயத்தில் நாம் ரிஸ்க் எடுக்க முடியுமா அப்பா? ஒரு வேளை, ஏதாவது சிக்கல் என்றால், சென்னையில் உள்ள வசதி இங்கே உண்டா? நினைத்தும் செய்யாமல் விட்டோமே என்று வேதனைப்படும்படி ஆகிவிடக் கூடாதில்லையா? உங்கள் முதல் பேரக் குழந்தை...''

''பேரன் என்று சொல்லு''

''சரி, அப்படியே வைத்துக் கொள்ளுவோம். அவன் நன்றாகப் பிறந்து, நல்லபடியாக நம் வீடு வந்து சேர வேண்டும் அல்லவா அப்பா? என்னவோ எனக்கு மனதில், சென்னையில் இருந்தால் நல்லது என்று தோன்

நிவிட்டது. அப்படித் தோன்றிய பிறகு அதை அலட்சியப் படுத்தி, ஏதாவது ஏடாகூடம் ஆகிவிட்டால்? சொல்லுங்கள்.''

''அதில்லையடா. நம் சாப்பாடு? அதுதான் கவலையாக இருக்கிறது. நான ஒன்றும் வக்கணையாக அது இது என்று பத்து பதார்த்தம் கேட்கவில்லை. இப்படி இரண்டு இட்லி, ஒரு தயிர்ச்சாதம் போதும்தான். ஆனால் அதை வீட்டுச் சாப்பாடாகச் சாப்பிட்டுப் பழகி விட்டேனே... ஏன் தனா, அபரஞ்சியை அவள் பெரியப்பா வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டால் என்ன? முன்னே கூட அங்கே ஓர் ஆண்டோ ஒன்றரை வருடமோ இருந்தாளாமே?'' என்று இன்னொரு வழி கண்டுபிடித்தார் உலகநாதன்.

வளைகாப்பன்று மாமனார் சொன்னது தனஞ்சயன் மனதில் அழுந்தப் பதிந்திருந்தது. ஆனால் அபரஞ்சியுடைய பெரியப்பாவைப் பற்றித் தந்தையிடம் கூறுவதும் தவறாக முடியக்கூடும். யாரையும் மட்டம் தட்டிப் பேச வாய்ப்புக் கிடைத்தால் உலகநாதன் விடமாட்டார். தன் வழக்கம் போல பாண்டியனைப் பற்றி அவர் ஏதேனும் நக்கலாகக் கூறிவிட அபரஞ்சியின் மனம் புண்படக் கூடும். அப்போது மட்டும் அல்ல; மீண்டும் மீண்டும் அவ்வப்போது இதை எடுத்து அவர் இளப்பமாகப் பேசுவார் என்பதை உணர்ந்திருந்த தனஞ்சயன் வேறு மாதிரி இந்தப் பிரச்னையைச் சமாளித்தான்.

''என்னப்பா இது! நீங்கள்தானா இப்படி ஒரு யோசனை சொல்கிறீர்கள் என்று ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அப்பா, முன்பு அபரஞ்சியுடைய அப்பா, அபரஞ்சி அவருடைய மகளாக மட்டும் இருந்தபோது, அவளை அவருடைய அண்ணன் வீட்டிலோ, தம்பி வீட்டிலோ எங்கே விட்டு வைப்பதும் அவர்கள் விஷயம். ஆனால், அபரஞ்சி இப்போது நம் வீட்டுப் பெண். நம் வீட்டு மருமகளைப் போய் நம்மால் பார்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை என்று அடுத்தவர் - அவளுடைய பெரியப்பா நமக்கு அன்னியர்தானேப்பா? - அவர்கள் வீட்டில் விட்டால் உங்கள் கவுரவம் என்ன ஆவது அப்பா?

''அத்தோடு, அம்மா அபிக்குப் பிரசவம் பார்ப்பார்கள் என்று வேறு மெப்பாகச் சொல்லி விட்டார்கள். இப்போது அந்த வாக்கு மாற முடியுமா? நம் பொறுப்பை அடுத்தவர் தலையில் கட்டுவது போல ஆகாதா? அத்தோடு நீங்களோ, நானோ அபியைப் பார்க்கப் போகும் போது அன்னியராய், வரவேற்பு அறையில் இருந்து பேசிவிட்டு வர நேரிடும். இதுவானால் நம் வீடு, நம் விருப்பம் போல ராஜா போலப் போய் சகமாகத் தங்கிவிட்டு வரலாம்!''

''அது சரிதான்...'' என்று திருப்தியற்று இழுத்தபடி உலகநாதன் கைகழுவ எழுந்தார். ''இவர்கள் திரும்பி வருமுன் நாக்கு செத்துவிடும்.''

சென்னைக்குக் கிளம்புமுன் மில்லைப் பார்த்து விட்டு வருவதாகச் சொல்லி உலகநாதன் கிளம்பியபின், சரளா மகனை அருகே அழைத்துப் பேசினாள். ''தனா, நான் இருக்கும்போதே உன் அத்தை அடிக்கிற கொள்ளை உனக்கே தெரியும். நாங்கள் இங்கே வீட்டிலேயே இல்லாவிட்டால் இன்னும் என்னென்ன போய் விடுமோ! அதை யோசித்தாயா?'' என்று தன் கவலையைத் தெரிவித்தாள்.

''அம்மா, நீங்கள் இங்கே இருந்து மட்டும் எந்தக் கொள்ளையைத் தடுக்க முடிந்தது? தாத்தா வீட்டில் -

உங்கள் அப்பா கொடுத்த வெள்ளித் தட்டுகளைக் கூட உங்கள் கையாலேயே தூக்கிக் கொடுத்தீர்கள்! இங்கேயே இருந்து இன்னும் என்ன சாதிக்கப் போகிறீர்கள்? பேசாமல் சென்னைக்குப் போங்கள், அம்மா. அங்கே நிம்மதியாகச் சில மாதங்கள் இருந்து விட்டு வாருங்கள் இங்கே, அத்தை வந்து வீட்டைத் தூக்கிப் போய்விடாமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். ஆனால்... அத்தை இப்போதைக்கு இந்தப் பக்கம் வரமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்" என்றான் மகன் ஒரு மர்மப் புன்னகையோடு.

திகைப்பற்று, "என்னடா சொல்கிறாய்? நாங்கள் இல்லாத போது சமையல் யார்? அதற்காக அண்ணியை அப்பா வரச் சொல்லியிருப்பாரே என்று எண்ணித்தானே இவ்வளவு கவலைப்பட்டேன்!" என்றாள் தாயார்.

"அப்பா அப்படித்தான் கூப்பிடச் சொன்னார். ஆனால், அத்தை இந்தப் பக்கம் வரவே பயப்படும்படி நான் ஒரு போடு போட்டு வைத்தேன்."

"எப்படிப்பா?"

"இப்படிப் பேறு காலத்துக்காகப் பெண்கள் எல்லோரும் சென்னைக்குப் போகிறார்கள்; அம்மா திரும்பி வரும்வரை நீங்கள் வீட்டுப் பொறுப்பைப் பார்த்துக் கொள்ள முடியுமா என்று அத்தையிடம்..."

"அய்யோ!"

"முழுவதையும் கேட்டு விட்டு 'அய்யோ' எங்கள் அம்மா. வீட்டைக் கவனிப்பது கூட முக்கியம் இல்லை. அப்பாவுக்கு வேளா வேளைக்கு விதம்விதமாய் வக்கணையாகச் சாப்பிட வேண்டும். நம் வீட்டில் சமையல் வேலை வீட்டுப் பெண்கள்தான் செய்ய வேண்டும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா அத்தை? எப்போது வருகிறீர்கள் என்றேனோ, பதில் சொல்லுமுன் அத்தைக்

குக் காய்ச்சலே வந்துவிட்டது!" என்று சிரித்தான் மைந்தன்.

சரளா புரியாமல் விழிக்கவும், "அவர்கள் வேலைக்குப் பயந்துவிட்டார்கள் அத்தை. அதனால் காய்ச்சல் என்று கதை விட்டிருக்கிறார்கள்" என்று சற்றே ஒதுங்கி நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த அபரஞ்சி மெல்லிய குரலில் உரைத்தாள்.

"ஆ...மாம். வசந்தா அண்ணி இங்கே வந்தால், உட்கார்ந்திருந்து ஏவித் தானே பழக்கம்? அவர்களே வேலை செய்வது என்றால்... ஊகும். அவர்களுக்குப் பழக்கமே கிடையாதே. ஊரில் அவர்கள் வீட்டில்கூட முக்கால்வாசி வேலைக்காரி செய்து வைப்பதுதானே? அண்ணிக்கு வேலை செய்வது கொஞ்சமும் பிடிக்காது தானே?" என்றாள் சரளா.

"முழுச் சோம்பேறி என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லுங்களேன். அத்தோடு, அப்பாவைத் தெரியாதா அத்தை, வாய்க்கு ருசியாகச் சாப்பாடு இல்லாவிட்டால் ஒரேயடியாகக் கோபப்படுவார்களே, அதனால்தான் உங்களைக் கூப்பிடுகிறேன் என்றேனா, நடுங்கிப் போய் விட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்..."

"வரமாட்டேன் என்று விட்டார்களா?"

"அப்படி நேரடியாகச் சொல்லி, அப்பாவின் கோபத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்வார்களா? குளிர் காய்ச்சலாம். 'பிரஷர்' வேறு இருக்கிறதாம். நின்றாலே தலை சுற்றுகிறதாம். காய்ச்சலுக்கு மாத்திரை போட்டால் 'பிரஷர்' அதிகமாகி விடும் என்று தலையில் பற்றுப் போட்டிருக்கிறார்களாம். டெலிஃபோனில் பார்க்க முடியாது என்று ஏகத்துக்குக் கதை விட்டார்கள். அப்படியா அத்தை? முதலில் உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

நாங்கள் எப்படியோ சமாளித்துக் கொள்கிறோம்! என்று நானும் உருகி வழிந்து விட்டேன்'' என்றான் மைந்தன்.

''அதுசரி. ஆனால் வீட்டில் சமையல்'' என்றான். இப்படிச் சில மாதங்களுக்கு என்று வந்து செய்யக்கூடிய உறவினர்களை உள்ளூரக் கணக்கெடுக்கலானான்.

''அந்தக் கவலை உங்களுக்கு வேண்டாம் அம்மா சென்னையில் ஏஜன்சியில் சொல்லி சமையலுக்கு ஆள் அனுப்பச் சொல்லி விட்டேன். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் வந்து விடுவார்கள்'' என்று மகன் கூறவும் சரளா, முன்னிலும் அதிகமாகப் பிரமித்துப் போனாள்.

''நம் வீட்டில் வெளி ஆள் சமைப்பதா? அடுப்படியில் அடுத்தவர்களை விடக்கூடாது என்பது இங்கே எழுதாத சட்டமாயிற்றேடா! காய்ச்சல், தலைவலி என்றால்கூட, ஒரு ரசம் சாதம், துவையலாவது செய்து வைக்காமல் படுக்க முடியாதே! அப்பா எப்படியடா சம்மதித்தார்?''

''உடைக்கப் படுவதற்காகவே சட்டங்கள் செய்யப்படுகின்றன என்று பழமொழியே இருக்கிறதம்மா'' என்ற மகனிடம் ''வேற்று ஆளை உள்ளேவிட அப்பா எப்படி ஒத்துக் கொண்டார்? உன்னைத் திட்டவில்லையா?'' என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள் அன்னை.

''எங்கேம்மா. அதற்குள்தான் அப்பாவுக்குப் பயங்கரமாய் ஐஸ் வைத்து விட்டேனே! 'அப்பா, நீங்கள் ஒரு துறவி மாதிரி, பசிக்காகச் சாப்பிடுபவர்கள், எங்களைப் போல ருசிக்காக உள்ளே தள்ளுகிறவர்கள் அல்ல. ஒரு தயிர் சாதம், இரண்டே இரண்டு இட்டிலியில் வாழக் கூடியவர்தான். நான் அப்படியில்லை அப்பா. வகை வகையாக இல்லாமல் ஒரு பிடி இறங்காது!'' என்றேனா, சமையல் ஆளுக்குச் சரி என்று விட்டார்.''

சட்டென மகனோடு சேர்ந்து நகைத்துவிட்டு, ''சே! அப்பாவைக் கிண்டல் செய்து பேசுகிறாய்; கூடச் சேர்ந்து சிரிக்கிறேன் பார்'' என்று உடனேயே வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள் சரளா.

சற்றுப் பொறுத்து, அந்த வீட்டுச் சமையலுக்கு என்று வந்த பெண்மணியைக் காணவும் சரளாவின் எளிய மனது உருகிப் போயிற்று.

சாந்தம்மாவுக்குக் குறைந்தபட்சமாய் வயது அறுபது இருக்க வேண்டும். உழைத்துப் பழகிய உடம்பு என்பது நன்றாகவே தெரிந்தது. கண்களில் ஒரு சிறு சோகம் எப்போதும் இருந்தது.

''உங்கள் குடும்பத்து சமையல் எனக்குத் தெரியும், அம்மா. உப்பு, புளி, காரம் மட்டும் திட்டம் சொல்லி விட்டீர்கள் என்றால் செய்து விடுவேன்'' என்றாள்.

அன்றையக் காலை உணவின் சாம்பார், சட்டினியை ருசி பார்த்துவிட்டு, மதிய உணவுக்காக அவள் கூட்டி வைத்திருந்த மசாலா, உப்பு சரிபார்த்த சரளாவுக்கு அப்பாடா என்றிருந்தது. கணவருக்கும், மகனுக்கும், முக்கியமாகக் கணவருக்கு விருப்பமான உணவு வகைகள், அவைகளை எவ்வப்போது எப்படி சாப்பிடப் பிடிக்கும் என்பதை எடுத்துச் சொன்னாள். முக்கியமாகச் சுடு சமாசாரம்! கற்று வேலைக்கு ஒரு சிறு பெண்ணை அமர்த்திக் கொடுத்தாள்.

சரளா சொல்லச் சொல்ல சாந்தம்மா அதை எழுதி வைத்துக் கொள்வதைப் பார்த்ததும் நிம்மதியுற்ற மனதோடு, சென்னைப் பயணத்தை எதிர் நோக்கலானாள் சரளா.

வேறு எந்தவிதமான தட்டுத்தடங்கலும் இல்லாத படி, தனஞ்சயன் நீங்கலாக உலகநாதனுடைய குடும்பம் சென்னைப் பயணத்தைத் தொடங்கியது.

வீட்டை விட்டுக் கிளம்புமுன், தனஞ்சயன் மனை வியை அழைத்து, நூறு ரூபாய் நோட்டுக் கட்டு ஒன்றைக் கொடுத்தான். ''வெளியே செல்லும்போது ஏதாவது வாங் குவதற்குப் பயன்படுத்து'' என்று கூறி, நோட்டுக் கட்டை அவளது கைப்பையில் வைத்து மூடினான்.

அதற்குமேல் அங்கே ஒரு சிறு அமைதி நிலவியது.

''அவ்வளவுதானே!'' என்பது போல, அபரஞ்சி வெளியே செல்லத் திரும்பியபோது, ''ரஞ்சி'' என்று ஒரு மாதிரிக் குரலில் தனஞ்சயன் அவளைக் கூப்பிட்டான்.

பேசாமல் நின்றவளின் அருகே வந்தவன் சட்டென அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

சில வினாடிகளில் அவளாகவே அவளை விடுவித் தான். ''இது... இது கடைசி முறையாக என்று...'' என்று தெளிவற்ற குரலில் முணுமுணுத்தவன் அதற்குமேல் அங்கே நில்லாமல் சென்றுவிட்டான்.

தனஞ்சயன் சொன்னது போலவே, சென்னையில் மகாலிங்கபுரத்தில் அமைந்திருந்த அவர்களது வீட்டில் மனைவி, மகள், மருமகள் மூவரையும் உலகநாதன் குடிவைத்தார்.

குடும்பம் சென்னை வந்து சேர்ந்தபோது, பழங்காட் டரில் இருந்த கார்களில் ஒன்றும் சென்னை வந்து சேர்ந்தது.

ஆறுமுகம், முத்தம்மா தம்பதி ஏற்கெனவே அந்த வீட்டின் 'அவுட் ஹவுசி'ல் இருந்தபடி வீட்டைப் பரா மரித்து வந்தவர்கள்தான். வேலை நிமித்தமாக உலக

நாதன் சென்னைக்கு வரும் போதெல்லாம், காரை மட் டும் வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு, ஆறுமுகத்தைத் தான் காரை ஓட்டச் சொல்வது வழக்கம். இப்போது வீட்டுக் காரையே ஓட்டக் கொண்டு வந்தார்கள்.

பாங்கில் கணக்குத் தொடங்கிவிட்டு, அபரஞ்சி யுடைய பெரியப்பா, மாமா, சித்தி வீடுகளுக்கு, மருமகள் பிரசவத்துக்காக சென்னை வந்திருக்கும் சேதியைச் சொல்லி, அவ்வப்போது வந்து கவனித்துக் கொள்ளு மாறு கூறிவிட்டு, அவர்களிடமே ஆலோசனை கேட்டு, ஓரளவு அருகிலேயே இருந்த ஒரு நல்ல மருத்துவ மனைக்கு உலகநாதன் மருமகளை செக்கப்புக்கு அழைத் துச் சென்றார்.

எல்லாம் நல்லவிதமாக இருப்பதாக டாக்டரம்மா கூறவும், அங்கேயே பிரசவத்துக்கு அறை 'புக்' செய்து விட்டு, வீட்டுக்குத் தேவையானவற்றை எல்லாம் வாங் கிக் கொடுத்துவிட்டு, கவனத்தோடு இருக்கும்படி பல முறை ஒவ்வொருவரிடமும் எச்சரித்துவிட்டு, உலக நாதன் மீண்டும் ஊருக்குக் கிளம்பிச் சென்றார்.

அபரஞ்சி வந்திருக்கும் சேதி தெரிந்ததும், அவளு டைய உறவினர் எல்லோரும், பெரியவர்களோடு தொத் திக் கொண்டு அவளுடைய தலைமுறைப் பிள்ளைகளும் சேர்ந்து அவளைப் பார்க்க வந்தனர்.

பெரியவர்கள், அபரஞ்சியின் உடல்நலம் பற்றிய கேள்விகளைக் கேட்டு, கிடைத்த பதிலில் திருப்தியுற்ற வர்களாய், சரளாவுடன் பேசிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

ஏற்கனவே சில தினங்கள் முன்பாகத்தான் வளை காப்பின்போது சந்தித்திருந்ததால், கலைவாணியால் கூச் சமின்றி எல்லோருடனும் பேசிப் பழக முடிந்தது.

சற்றிலும் தன் வயதை ஒட்டிய உறவினர்களின் கலகலப்பான பேச்சில் அபரஞ்சியின் கடந்த காலமும், அதன் இறக்கமும், அவளைவிட்டு அகன்று, மறைந்து போயின.

பேச்சுக்குப் பேச்சு அடுத்தவர் காலை வாருவதும், கேலியும், சிரிப்புமாக, இடைப்பட்ட பல மாதங்கள் மறைந்துவிட, அபரஞ்சி உற்சாக வானில் சிறகடிக்க லானாள்.

கலீர் கலீர் என்று அவளது சிரிப்புச் சத்தம் செவி களில் அலைமோத மோத, சரளாவின் முகம் மாற லாயிற்று.

11

சரளாவின் முகமாற்றத்தை முதலில் கண்டு கொண்ட வள் அவளுடைய அருமை மகள் கலைவாணிதான்.

விடுமுறைக் காலம் என்பதால் அபரஞ்சியுடைய பெரியப்பாவுடைய வாரிசுகள் அடையாறிலிருந்தும், மாமா மக்கள் கீழ்ப்பாக்கத்திலிருந்தும், இன்னமும் அரு கில் இருந்த மாம்பலத்திலிருந்து சித்தி பிள்ளைகளுமாக, அபரஞ்சியைப் பார்த்துப் போக என்று அடிக்கடி யாரா வது வீட்டுக்கு வந்து போயினர்.

சரளாவின் விருந்தோம்பலும், கலையான உணவும் கூடுதல் ஈர்ப்பாகி விட, அவர்கள் வருவதும், தங்கி யிருந்து அரட்டை அடிப்பதும், சேர்ந்து உண்பதும், ஸ்க்ராபிள், கேரம், செஸ் என்று விளையாடுவதும், எங்கேனும் போய் வருவதும் வழமையாயிற்று.

தன் உறவினர் என்று பிரிக்காமல், அபரஞ்சி எப் போதும் கலைவாணியை உடன் சேர்த்துக் கொள்ளு வாள்.

நாத்தனாரிடம் அவளுக்குக் கூடப்பிறந்த சகோதரி போலப் பாசம் இருந்ததோடு, தான் பெரும்பாலும் தனியே பங்களூரில் வளர்ந்ததுபோலப் பழங்காட்டூரில் தனியே வளர்ந்தவன் பாவம் என்ற நெகிழ்வும் இருக் கவே இந்த இளைஞர் வட்டத்துக்குள் கலைவாணியை யும் சேர்த்து விட்டாள்.

அவர்களுள், அபரஞ்சியுடைய சித்தி பெண் காமினி கலைவாணிக்கு உயிர்த்தோழியாகி விட்டாள்.

கட்டவிழ்ந்த கன்றுகள் போன்ற நிலைமை. ஊரில் போலக் கடமைகள், கட்டுப்பாடு, கண்காணிப்பு எதுவும் இல்லாததால், காலையில் நினைத்த நேரம் கண் விழித் தார்கள். சரளா, முத்துவின் உதவியோடு, ருசிகரமாய் ஏதாவது செய்து வைப்பதை உண்டார்கள்; நடப்பது அபரஞ்சிக்கு நல்லது என்று டாக்டர் சொல்லியிருந்த தால், நடையோடு நடையாக அந்தப் பகுதியில் இருந்த ஐயப்பன் கோயில், பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போய் வந்தார்கள்.

ஷாப்பிங், சினிமா, பீச் என்று அவர்கள் கூட்டத்தில் யார் அழைத்தாலும் இவர்களும் சென்று சேர்ந்து கொண் டார்கள்; இவர்களும் அவர்களில் 'செட்'டில் மற்றவர் களை அழைத்துச் சென்றார்கள்.

கர்ப்பிணிப் பெண்; உடல் அலண்டுவிடும் என்று சரளா முதலில் அஞ்சினாள். மகள் மருமகளிடம் எச்சரித் ததோடு, தடுப்பூசி போடச் சென்றபோது தன் கவலையை டாக்டரிடமும் தெரிவித்தாள்.

அபரஞ்சியின் அன்றாட வாழ்க்கை முறையைப் பற்றிக் கேட்டறிந்த அந்த லேடி டாக்டர் புன்னகை பூத்தார். 'மிகவும் அலுப்பு, களைப்பு என்று ஆகாதவரை, கர்ப்பிணிப் பெண்கள் தங்கள் விருப்பம்போல் இருப்பது

தான் நல்லது' என்றார் அவர். 'விருப்பங்களை அடக்கும் போது, உடலின் தசைக் கோளங்கள் இறுகிவிடும். முக்கி யமாக வயிற்றுத்தசை இப்படி இறுக்கமடைவதால், பிள்ளை வலி எடுக்கும்போது உரியபடி தளர்ந்து கொடுக் காமல், பிரசவம் ஆவதே தாமதமாகி விடுகிறது. சில சமயங்களில் பெரும் சிக்கலாகி ஆயுதக் கேஸ், சிசேரி யன் என்று செய்யும்படி நேர்ந்து விடுகிறது' என்றார் அவர்.

அத்தோடு, 'இப்படி அங்கே இங்கே என்று சென்று வரும்போது நடப்பதே உடலுக்கும் பயிற்சிதான்; செய் யட்டும்' என்று டாக்டர் கூறிவிடவும் சரளாவின் கவலை அகன்றது.

எந்நேரமும் அபரஞ்சியிடம் அவனது கவனம் இருக்க வேண்டும் என்று டிரைவர் ஆறுமுகத்தை எச்ச ரித்து வைத்ததோடு, இந்தப் பிள்ளைகளோடு கூடக்கூடச் செல்வதை சரளா நிறுத்திக் கொண்டாள்.

அன்னையின் முகத்தில் முதலில் கவலைக் குறி களைக் கண்டபோது, அண்ணியின் உடல் நிலைபற்றிய கவலை என்றே கலைவாணி எண்ணியிருந்தாள்.

ஆனால், மருத்துவரைப் பார்த்து வந்த பிறகும், அதே கவலைக் குறியைக் கண்டபோது அவளுக்கு வேறு நினைத்துக் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தது. அம்மாவின் பழைய வேதனைகள் ஏதேனும் நினைவு வந்திருக்கும். பாவம் என்று பரிதாபப்பட்டாள்.

ஆனால் பிறகு கொஞ்சம் நெருடல் உண்டாயிற்று.

அன்று, திருமணம் நிச்சயமான தன் பெரியப்பா மகனிடம், ''அவளிடம் சொல்லி வை, அண்ணா, நான் ஒரு நல்...ல நாத்தனார் என்று!'' என்று அபரஞ்சி கேலி பேசிச் சிரித்துப் பேசியபோது, அவளது ஒவ்வொரு

சிரிப்புச் சத்தத்துக்கும் சரளாவின் முகம் வேதனையைக் காட்டவும், கலைவாணி நேரடியாகத் தாயாரிடம் விவரம் கேட்டாள்.

''என்னம்மா, இது? அங்கானால் அண்ணியின் சிரிப்பு குறைந்து மறைந்தே போய்விட்டதே என்று வருத்தப்பட்டீர்கள். இங்கே அவர்கள் சிரிப்பதைப் பார்த்தே வருத்தப்படுகிறீர்களே, என்ன விஷயம்? மரும கள் சிரித்தால் நாங்காத சாதாரண மாமியார் நீங்கள் அல்ல என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்! வேறு என்னம்மா?'' என்று நேரடியாகக் காரணம் விசாரித்தாள்

வருத்தமாகப் பெருமூச்செறிந்தாள், தாயார்.

''உன் அண்ணனோடு அபரஞ்சி இப்படிச் சிரித்து வாழ வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன், கண்ணு. ஆனால் அங்கே உன் அண்ணனோடு மட்டுமின்றித் தனியாக உன் அண்ணி சிரிப்பதுகூடக் குறைந்து, குறைந்து நின்றே போய்விட்டது. இங்கானால் எப்படிச் சிரிக்கிறாள், பார்! தனத்துக்கும் அபிக்கும் இடையே உள்ள மனவேறுபாடு, நான் எண்ணியதைக் காட்டிலும் மிகப் பெரிதோ என்று மனதுக்கு ரொம்பவும் கலக்கமாய் இருக்கிறது, வாணி!'' என்று, சிறுபெண் என்பதையும் மறந்து, தன் கவலைகளை மகளிடம் சொல்லிப் புலம்பி னாள்.

''அதெல்லாம் இராதம்மா'' என்றாள் கலைவாணி அன்னைக்கு ஆறுதலாக.

''இருக்கிறதம்மா. யோசித்துப் பார், நம்மை இங்கே கொணர்ந்து விடக் கூட அப்பாதானே வந்தார்? கம்மா என்றால் அண்ணன் இந்தப் பொறுப்பை உன் அப்பா விடம் விடுவானா? அப்பாவின் முன்கோபம் நம்மில்

யார் மீதும் பாய்ந்து விடாமல் தடுப்பதற்காக அவரை ளரில் இருத்திவிட்டு, அண்ணன் தானே. இங்கே நம் மோடு வந்திருப்பான்? பிறகும் பார். இன்னமும் அவன் இங்கே நம்மைப் பார்க்க வரவே இல்லை'' என்று தன் கவலைக்கான காரணத்தை அள்ளை விளக்கினாள்.

கன்னிப் பெண்ணான மகளிடம் வெளிப்படை யாகக் கூற முடியாத இன்னுமொரு காரணமும் சரளா வுக்கு இருந்தது.

தலைப் பிரசவத்துக்கு மனைவியை அனுப்பும் போது கண்ணீர் விடாத ஆண்கள் அபூர்வம்! குறைந்தபட் சமாய் கண் கலக்கமேனும் நிச்சயம் இருக்கும். பிள்ளைப் பேறு பற்றிய அச்சம் ஒருபுறம், மாதக்கணக்கில் மனைவி யைப் பிரிந்திருக்க வேண்டிய ஆற்றாமை ஒருபுறமாக மனிதன் தவித்து விடுவான். அவள் கிளம்பும் வரை அவளைக் கட்டிக் கொண்டோ, முடிந்த அளவு மனை வியை ஒட்டிக் கொண்டோ திரிவான். பிறகும் இம்மென் றால் மனைவியைப் பார்க்க ஓடிவிடுவான்.

ஆனால், தனஞ்சயன் வேறுவிதமாய் இருந்தான். மனைவியைப் பிரியாமல் இருக்க வாய்ப்பு இருந்த போதும், அதைவிடுத்து, மனைவியின் பிரசவத்திற்காக, வீட்டின் மூன்று பெண்களையும் வெளியூருக்கு அனுப்பி வைத்தான். அத்தோடு, அவர்கள் இருக்கும் பக்கம் எட்டிப் பார்ப்பதையும் தவிர்த்தான். ஒருதரம் கூட இங்கே அவன் வரவே இல்லை.

மருமகளானால், மற்றவர்களோடு சேர்ந்து பேசிச் சிரிக்கிறாளே தவிரக் கணவனைத் தேடவே காணோம்!

ஏன்?

தந்தை வழியில் சென்றாலும், தனஞ்சயனுக்கு மனைவியிடம் மிகுந்த அக்கறை இருப்பதாகவே சரளா

எண்ணினாள். எத்தனையோ சிரமங்களைச் சகித்துக் கொண்டு அவனது கம்ப்யூட்டர், ''பேக்ஸ் வேலைக்கே அபரஞ்சி மிகவும் அவனுக்கு அவசியம். அப்போதும், சிறந்த மருத்துவ வசதி கிடைக்கும் என்கிற ஒரு காரணத் துக்காக, மனைவியைத் தாய், தங்கை துணையோடு இங்கே அனுப்பி வைத்திருப்பதே அதற்குத் தகுந்த ருசு.

மருமகள், கணவனுக்காக எவ்வளவு செய்தாள் என்பது சரளா அறியாதது இல்லை.

பின்னே, இருவருக்கும் இடையே ஏன் இந்தப் பாரா முகம்?

ஏதோ சிறு பிணக்கில் தொடங்கி, வேரோடி, அது ஒரு பெரிய நச்சுமரமாய் வளர்ந்து விட்டது என்றே சரளா கவலைப்பட்டாள்.

பெற்றவளின் கவலையைத் தீர்ப்பதற்காகவே வந்ததுபோல, விரைவிலேயே தனஞ்சயன் அங்கே, அவர்களைப் பார்க்க வந்து சேர்ந்தான்.

மனைவியின் உணர்ச்சி துடைத்த பார்வையைச் சந்தித்தவன், கிடைத்த முதல் தனிமையில், ''சற்றுப் பொறுத்துக் கொள் அபரஞ்சி. உனக்கு முகம் காட்டாமல் ஒதுங்கி விடத்தான் முயன்றேன். ஆனால் நீ இந்த மாதிரி நிலைமையில் இருக்கும்போது, நான் வந்து பாராமலே இருந்தால் நன்றாயிராது. இப்போதே அப்பா, ''என் னடா, ஒரு மாதம் ஆகப் போகிறது. அபரஞ்சியைப் பார்க்கப் போகாமல் இங்கேயே உட்கார்ந்து இருக் கிறாயே'' என்று விரட்டத் தொடங்கி விட்டார். அதனால் தான்...'' என்று தான் வந்ததன் காரணம் சொன்னான். ''இரண்டே இரண்டு நாட்கள் கொஞ்சம் சகித்துக் கொள் அபரஞ்சி.''

மனைவி பதிலே சொல்லாமல் விலகிப் போவதைக் கண்டு உள்ளூர வருத்தியபடி, தாயாரிடம் சென்றான்.

"உன் அத்தை வந்தார்களா?" என்று தன் கவலையைக் கேட்டாள் அன்னை.

"விடுவார்களா? அதுவும் சமையல்காரம்மா வைத்திருக்கிறோம் என்று தெரிந்தபிறகு...?"

"சாப்பாடு எல்லாம் சாந்தம்மா, நன்றாகச் செய்கிறார்களா? அப்பா குறைப்படாமல் சாப்பிடுகிறார்களா?" என்று சரளா அவசரமாய் விசாரித்தாள்.

"ம். உப்பு, காரம் எல்லாம் நீங்கள் காட்டிக் கொடுத்தது போலவே செய்வதால் சுவை சரியாகவே இருக்கிறது. அப்பா குறை கூறவில்லை... நானும், சாந்தம்மாவை விட்டால் இப்போது நமக்குச் சாப்பாட்டுக்கு வழி கிடையாது என்று அவ்வப்போது சொல்லி வைப்பதால், ஏதாவது ஏறத்தாழ இருந்தாலும் அப்பா கத்துவது இல்லை!"

"ஒகோ! வேலைக்கு ஆள் இருக்கிறது என்று தெரிந்து உன் அத்தை வந்து உட்கார்ந்தார்களாக்கும்!" என்று தன் கவலையிலேயே சரளா உழன்றாள்.

"அதே இடியாவில்தான் இரண்டு முறை அவர்கள் வந்ததும். ஆனால் அம்மா செய்த மாதிரி 'கந்தரப்பம்' செய்யுங்கள், முறுக்கு பிழியுங்கள், அப்பாவுக்குப் பிடிக்கும் என்று பக்கத்திலேயே இருந்து வேலை செய்ய வைத்தேனா... யாருக்கும் தெரியாமல் சமையல்காரம்மாவைச் செய்யவைத்து ஏதேனும் திரிசமன் செய்யவும் வழியில்லாமல் போயிற்று. உங்கள் மாதிரி நன்றாகச் செய்ய வராமல் அது வேறு அப்பாவிடம் திட்டு வாங்கிக் கட்டும்படி ஆயிற்றா? கிளம்பி விட்டார்கள். கோபமாக இருக்கும்போது அப்பாவிடம் ஒன்றும் கேட்க முடியா

திவலையா? இரண்டு தடவையும் வெறும் கையோடு தான் திரும்பிப் போயிருக்கிறார்கள்" என்று முறுவலித்தான் மகன்.

ஆனால் சரளாவுக்கு அதுவும் உவப்பாக இல்லை போலும். "வீட்டுப் பெண்ணாட்டா வெறும் கையோடு அனுப்புவதே தப்பு. சாந்தம்மாவை ஏதாவது பலகாரம் செய்யச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கக் கூடாதா? வெற்றிலை பாக்கு பழத்தோடு ஒரு ரவிக்கைத் துண்டாவது வைத்துக் கொடுத்துத்தான் அனுப்ப வேண்டும். இனி அவர்கள் வந்தால் அப்படிச் செய்" என்றாள் மகனிடம்.

"இதுவரை அவர்கள் சுருட்டி இருப்பதைக் கணக்குப் போட்டால் இன்னும் இரண்டு பிறவிக்கு நாத்தனார் சீர் செய்வதற்குச் சமமாக இருக்கும். விடுங்கள் அம்மா" என்றான் தனஞ்சயன் விட்டேற்றியாக.

"அதில்லையடா, உன் அத்தையுடைய கணவர் வேறு அவ்வளவாகச் சரியில்லை என்று..."

"அப்படி அத்தைதானே அம்மா சொன்னார்கள். இதுவரை என்றைக்காவது அந்த மாமா நம் முன்னிலையில் குறை சொல்லும்படியாக நடந்து கொண்டது உண்டா? நம்மிடம் மாமாவைப் பற்றிச் சொன்ன மாதிரி, அந்த மாமாவிடம் நம்மைப் பற்றி என்னென்ன சொல்லி வைத்திருக்கிறார்களோ? யோசித்துப் பாருங்கள்! முன்பெல்லாம் அவ்வப்போது வருகிறவர், அது மெல்ல மெல்லக் குறைந்து இப்போது நம் வீட்டுக்கு வருவதே இல்லையே!"

"அதுதான். இப்போது அவர் ரொம்பவும் கெட்டுப் போய்விட்டதாக உன் அத்தை சொன்னார்களே! கொஞ்சம் மிகைப்படுத்திக் கூறுகிறார்கள் என்பதுதான் என் எண்ணமும். அதனால்தான், பூரணி கல்யாணத்துக்கு உன்

அத்தை நினைக்கிறபடி முழுச் செலவும் செய்யாவிட்டா லும் பாதிக்குப் பாதியேனும் நாம் ஏற்றுக் கொள்வது நியாயம்தான் என்று...''

''பாதியும் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம். அந்த மாமா ஒழுங்காகத் தொழில் நடத்தி நல்லபடியாகத்தான் இருக்கிறார்!''

''என்னது?''

''ஆமாம். நீங்கள் மூவரும் இங்கே வந்தபிறகு, ஒருநாள் இரவு பலதும் யோசித்துக் கொண்டு படுத்திருந் தபோது, இப்படி ஒரு சந்தேகம் உண்டாயிற்று. சரிதான் என்று, மில்லுக்கு நெல் கொள்முதல் செய்கிற சாக்கில், அத்தை ஊருக்குப் போய் அவர்கள் அறியாமல் விசாரித் துப் பார்த்தேன். அத்தை கணவரை எல்லோரும் நல்லபடி யாகத்தான் பேசுகிறார்கள். கடையில் இருந்து அவர் வியாபாரம் செய்வதை நானே பார்த்தேன். இங்கே அவர்களைப் பற்றி அத்தை சொல்வது எல்லாம் வெறும் புளுகு! இங்கே நம் அளவுக்கு வராது. மற்றபடி, நல்ல நிலைமைதான். அதனால் அவர்களுக்கு நாம் ஒன்றும் தாங்கிச் செய்யத் தேவையில்லை! ஆனால் இதை எப்படி எடுத்துச் சொன்னாலும், அப்பா அதை ஒத்துக் கொள் ளவே மாட்டார். அதனால் நாமும் வேறு விதமாய் முயற்சி செய்து அத்தையின் சுரண்டலைத் தடுக்க வேண் டும். தடுப்பேன். கவலைப்படாதீர்கள்'' என்றான் தனஞ் சயன்.

சரளா ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள். ''அண்ணி அதிகம் சுரண்டுகிறார்கள் என்று ஆத்திரப்பட்ட போதும், பாவம், புருஷன் சரியில்லா விட்டால் அவர்கள்தான் வேறு எங்கே போவார்கள்? இவர்கள் சுரண்டலைப் பார்த்து ஆத்திரப்படுவதும், அதைத் தடுக்க முயற்சிப்

பதும், தவறோ என்று மனம் உறுத்திக் கொண்டே இருக்கும். அந்த உறுத்தல் அவசியம் இல்லை என்று தெரிகிறது. ஆனால், அங்கே நல்ல வாழ்வு வாழ்ந்து கொண்டே ஒரே மகள் திருமணத்தைக் கூட முழுக்க முழுக்க அண்ணன் செலவில் முடிக்கப் பார்க்கிறார்களே, என்ன கெட்ட புத்தி! சொன்னால் உன் அப்பா கேட்கவும் மாட்டார்தான்! கேட்பதென்ன? இப்படிச் சொன்னேன் என்றால் ருத்ரதாண்டவமே ஆடிவிடுவார்! மகள் திரு மணத்திற்காக நகைக்காக மட்டும் உன் அத்தை போட்டி ருக்கும் பட்ஜெட் என்ன தெரியுமா? குறைந்தபட்சமாய்ப் பதினைந்து லட்சம்! வைரசெட் வேண்டுமாம்! அப்புறம் நம் கலைக்கு என்ன மிஞ்சும்?'' என்று குமைந்தாள்.

''ஷ், அம்மா, விடுங்கள்! கவலைப்படாதீர்கள் என்று சொன்னேன் இல்லையா? அப்படியெல்லாம் செய்வதற்கு நான் விட்டுவிட மாட்டேன். தைரியமாய் இருங்கள். இங்கே இருக்கும் நாளாவது நிம்மதியோடு இருங்களேன்! சொல்லுங்கள், ஒவ்வொரு நாளும் எப்ப டிக் கழிக்கிறீர்கள்? வெளியே எல்லாம் போகிறீர்களா? பணம் மீதி இருக்கிறதா? மிச்சப்படுத்த வேண்டும் என்று பாராதீர்கள். இங்கிருக்கும் நாட்களை விடுமுறைக் காலம் மாதிரி மகிழ்ச்சியோடு கழியுங்கள். சொல்லுங்கள், எங் கெல்லாம் போனீர்கள்?''

தோட்டத்துப் பக்கமாய் சென்று கொண்டிருந்த அபரஞ்சியைப் பார்த்தபடி, கேள்விமேல் கேள்வி கேட்ட மகன் தாயின் முகம் மாறியதைக் கவனிக்கவில்லை.

சரளாவுக்குச் சந்தேகம் உறுதிப்பட்டுப் போயிற்று.

இந்தக் கேள்விகளைத் தனஞ்சயன் தன் மனைவி யிடம் அல்லவோ கேட்டிருக்க வேண்டும்? அவளை இன்னமும் அவன் பார்க்கவே இல்லை என்றும் இல்லை.

வந்ததும், கணவனும் மனைவியும் இரண்டு வார்த்தை தனியாகப் பேசட்டும் என்று மகளை அழைத்துக் கொண்டு சரளா விலகிப் போனாளே! அப்போது அவளிடம் கேட்டு அறிந்திருக்க வேண்டிய விவரங்களை, இப்போது அன்னையிடம் கேட்கிறாள் என்றால்?

வேறும் சம்பிரதாயத்துக்காக, அறிந்த விஷயத்தையே ஒவ்வொருவரிடமாய்த் திரும்பத் திரும்பக் கேட்கும் வழக்கம் உடையவனும் அல்ல, தனஞ்சயன்.

மனம் மேலும் கலங்க, இவர்கள் இருவரையும் இணைக்கும் வழி என்ன என்று சரளா சிந்திக்கலானாள்.

ஆனால், அதிகப் பேச்சுக்குக்கூட வழியின்றி, காலை உணவு முடிந்ததுமே, வேறு வேலையையும் பார்க்க வேண்டியிருப்பதாகச் சொல்லித் தனஞ்சயன் கிளம்பிவிட்டான்.

"நிறைய ஆட்களைச் சந்தித்துப் பேச வேண்டி இருப்பதால், வீடு திரும்ப மிகவும் தாமதமாகி விடும். எனக்காகக் காத்திராமல் இரவுகூடச் சாப்பிட்டு விடுங்கள்" என்று சொல்லிச் சென்ற மகனை வேதனையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்த சரளா, ஒன்று தோன்றவும், சட்டெனத் திரும்பி மருமகளை நோக்கினாள்.

மருமகளின் உணர்ச்சியற்ற முகம், அவளது கவலையை மேலும் அதிகமாக்கியது.

ஓரளவு வெளிப்படையாக மருமகளிடம் பேசிப் பழகியதால், மருமகளிடம் கேட்டுப் பார்த்தாள். "தனாவுக்கும் உனக்கும் என்னம்மா?" என்று இதமாகவே வினவினாள்.

சற்றுத் தயங்கிவிட்டு, "புதியதாக என்ன, அத்தை? எப்போதும் உள்ளதுதான்." என்றாள் மருமகள் கருக்கமாக.

அபரஞ்சி, இதுபற்றிப் பேசப் பிரியப்படவில்லை என்று அறிந்தபிறகு தொடர்ந்து தொணதொணக்க சரளாவுக்கு மனமில்லை. ஆனால், சும்மா விடவும் மனம் வராமல் அவள் திண்டாடினாள்.

அன்றிரவு, தனஞ்சயன் வீடு திரும்ப பத்து மணிக்கு மேல் ஆகிவிட்டது.

கலைவாணியும், சரளாவும் படுக்கச் சென்றுவிட, அபரஞ்சி மட்டும் டி.வி. பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

பெரிய வயிற்றோடு அவள் வந்து கதவைத் திறக்கவும், "காத்திருக்க வேண்டாம் என்று சொன்னேனே! என்னிடம்தான் இன்னொரு சாவி இருக்கிறதே!" என்றான் தனஞ்சயன்.

கணவனை நிமிர்ந்தும் பாராமல், "நான் பாட்டில் படுக்கப் போனால் அத்தை வருத்தப்படுவார்கள். அதனால்தான்" என்றாள் அபரஞ்சி. மேலே பேச இடமின்றி உள்ளே சென்றவள், சற்று நேரத்தில் ஒரு கப் சூடான பாலுடன் திரும்பி வந்தாள்.

குளியலறையிலிருந்து வெளிவந்தவனிடம், "பால்" என்று, சிறு மேஜைமேல் இருந்த கப்பைக் காட்டினாள்.

சட்டெனக் கணவனின் பார்வை தன்மீது பாய்வதை உணர்ந்து "அத்தை கொடுக்கச் சொன்னார்கள்" என்று சமாளித்துவிட்டு, கட்டிலை நோக்கித் திரும்பினாள்.

"ஒரு நிமிடம்" என்றான் தனஞ்சயன், கையோடு வெளியே கொண்டு சென்ற சிறு பெட்டியைத் திறந்து, உள்ளிருந்து ஒரு பாக்கெட்டை எடுத்தான்.

அது ஒரு துணி பாக்கெட் என்பதை உணர்ந்து அபரஞ்சி பேசாமல் நிற்க, தனஞ்சயன் பாக்கெட்டைப்

பிரித்து ஓர் அழகிய 'லைலக்' கலர்ச் சேலையை எடுத்துக் கட்டிலில் வைத்தான்.

"உனக்கு இந்த நிறம் பிடிக்கும் என்று வாங்கி னேன்" என்றான் சிறு தயக்கத்துடன்.

ஏனெனில் அவனுக்கும் அது நினைவு இருந்தது. ஒரு சிறுமியின் உடையைப் பார்த்துவிட்டு, அந்த 'லைலக்' கலர் தனக்கு மிகவும் பிடிக்கும் என்று அவள் சொன்னதும், அந்த நிறத்துச் சேலைக்கு அடி போடு கிறான். இந்த மாதிரிக் கள்ளப் பேச்சும் பிடிக்காது; பேசுகிற ஆளையும் பிடிக்காது என்று தனஞ்சயன் முகத் தில் அடித்தாற்போலக் கூறினானே!

அவள் பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கையில், அவள் ஒரு சிறு பாலிதீன் பையிலிருந்து, பூச்சரம் ஒன்றை எடுத்தான். கொண்டைச்சரமாக அடர்த்தியாகக் கட்டிய மல்லிகைப்பூ!

அபரஞ்சியின் முகம் மேலும் அதிகமாகக் கடினப் பட்டது.

'இந்த மாதிரிப் பூவையெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு என்னை மயக்கி விடலாம் என்று நினைத்தாயா?' என்றானே! அதைவிடக் கேவலமாக, இதற்கெல்லாம் நீ வேறு ஆள் பிடித்திருக்க வேண்டும் என்றானே! என்ன கொடுமையான வார்த்தைகள்! இன்று இவைகளைக் கொடுத்து அவளைத் தனஞ்சயன் மயக்க முயற்சிக் கிறானா? பைத்தியக்காரத்தனம்!

பூவையும் சேலை அருகே வைத்துவிட்டு, "அன் றையப் பேச்சுக்காக நீ என்னை மன்னிக்க வேண்டும், ரஞ்சி... இதையெல்லாம் கொடுத்து, மீண்டும் நம் உற வைப் புதுப்பிக்க முயற்சிக்கிறேன் என்று எண்ண வேண் டாம். செய்த தப்புகளுக்குப் பிராயசித்தம் என்று ஒன்று

உண்டல்லவா? அந்தப் பிராயச்சித்தமாக இதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்" என்றான் தனஞ்சயன்.

மெல்லச் சென்று, சேலையையும், பூவையும் கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள் அபரஞ்சி.

குறை சொல்ல முடியாத சேலை. ஒரு காய் மோட்டோ, பூச்சி அரிப்போ இல்லாத பூக்களால் நெருக் கமாகக் கட்டிய பூச்சரம். தேர்ந்தெடுப்பதில் அதிக நேரம் செலவிட்டிருக்க வேண்டும்.

இந்த மாதிரிப் பொருட்களுக்கு ஒரு காலத்தில் ஆசைப்பட்டதும், ஆசைப்பட்டது கிடைக்கும்போது ஆனந்தமாகத் துள்ளியதும் அவளுக்கு நினைவு வந்தன. திருமணமான பிறகு அந்த ஆசைகள் அவலமானதும் கூட.

ஒரு பெருமூச்சுடன் கணவனைத் திரும்பிப் பார்த் தாள். "ஒரு காலத்தில், இப்படி நீங்கள் வாங்கித் தந்திருந் தால் உற்சாகத்தில் துள்ளிக் குதித்திருப்பேன்... ஆனால் இன்று எனக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. பட்டும் மாலையும் போட்டு அலங்கரித்தாலும் பிணம் அதை உணரப் போகிறதா என்ன? அதே போல எனக்கும்..."

அபரஞ்சி மேலும் பேசுமுன், "ரஞ்சீ" என்ற கூவ லுடன் ஓடிவந்து அவளை அணைத்து, அவள் வாயைப் பொத்தினான் தனஞ்சயன்.

"சொல்லாதே! மேலே சொல்லாதே! பாவீ! என்ன வார்த்தை சொல்லி விட்டாய்?! அய்யோ!" என்று பதறித் துடித்தான் அவன். கண்களில் நீர்கூட நிரம்பி விட்டது.

வியப்புடன் கணவனை நோக்கினாள் அபரஞ்சி.

இந்த அளவு அன்பு இவனுக்கு இருக்கிறதா?

12

தனஞ்சயனின் பதட்டத்தைக் கண்டு அபரஞ்சி மனமிளகி நின்றது வெகுசில கணங்களே.

அதற்குள்ளாகவே, 'நான் இவர்மேல் எவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தேன்!' என்று தோன்றிவிட்டது. வெறுமனே அவனது படத்தைப் பார்த்தே பித்தாகி நின்றாளே! தந்தை, தோழியர், நகர வாழ்க்கை எல்லாவற்றையும் துறந்து, ஒரு கிராம வீட்டில் வாழப் போவது பற்றி ஒரு கணம்கூட அவள் கலங்கித் தயங்கவில்லையே!

அவனுக்காக உயிரைவிடவும் தயாராக இருந்த வளை எப்படி எப்படிக் கொத்திக் குதறினான்! குதறிக் குதறி அவளது அன்பைக் கொன்றே விட்டானே!

இன்று ஒரு சேலையையும், பூவையும் வாங்கி வந்து, பிராயச்சித்தம், மன்னிப்பு என்று தளுக்காக இரண்டு வார்த்தைகள் சொன்னால் அவன் அன்று சொன்னதெல்லாம் இல்லை என்று ஆகிவிடுமா? ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரில் அவன் பேசியதெல்லாம் வெய்யில் கண்ட பனியாய்க் காய்ந்து மறைந்துவிடுமா?

அவள் எவ்வளவு கண்ணீர் வடித்திருப்பாள்?

இன்று அவளை மன்னித்துவிடச் சொல்லும் இவள் அன்று அவளை மன்னிக்கவா செய்தான்? மாறாக...

நிதானமாக, ஆனால் உறுதியோடு கணவனின் பிடியிலிருந்து அபரஞ்சி விலகிக் கொண்டாள்.

"நெருப்பு என்றால் வாய் வெந்துவிடுமா? பிணம் என்றதாலேயே நான் செத்துவிடப் போகிறேனா?"

என்று மிடுக்காகப் பேசி அலட்சியமாகத் தோளைக் குலுக்கினாள்.

"தயவு செய்து இந்தப் பேச்சு வேண்டாம், அபரஞ்சி" என்று கம்மிய குரலில் அவன் வேண்டவும், தலையைச் சிலுப்பிக் கொண்ட போதும் அவள் அதற்கு மேல் அப்படிப் பேசவும் இல்லை.

அதன்பின் அங்கே நிலவிய சிறு மவுனத்தை உடைத்து அவளே பேசினாள். "பாருங்கள், நான் பழைவனவற்றை எல்லாம் முயன்று மறந்து, இப்போது கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்கிறேன். இப்போது வந்து பிராயச்சித்தம், மன்னாங்கட்டி என்று சொல்லிக் கொண்டு நான் சிரமப்பட்டு மறந்ததை எல்லாம் நினைவு மூட்டாதீர்கள். எனக்கு இதெல்லாம் தேவையில்லை. ஏன், உங்களிடமிருந்து எதுவுமே எனக்குத் தேவையில்லை. பணம்கூட அப்படித்தான். விஷயத்தைச் சொல்லி நான் கேட்டால், எவ்வளவு பணம் என்றாலும் என் தந்தை தரத்தான் செய்வார். ஆனால் அவசியமற்று இப்போதே அவர் மனதைப் புண்படுத்துவானேன் என்றுதான் உங்கள் பணத்தைச் செலவு செய்து கொண்டு இருக்கிறேன். அத்தை மனதை நோகடிக்க நான் விரும்பவில்லை என்பதும் கூட அதற்கும் ஒரு காரணம்தான். ஆனால் இதுபோல் எதையும் தயவு செய்து வாங்கி வராதீர்கள்" என்றாள் சற்று அழுத்தமான குரலில்.

ஒரு நாய்க்குட்டி மாதிரி சுற்றிச் சுற்றி வந்து பேசிச் சிரித்து அபரஞ்சி தன்னை மகிழ்விக்க முயன்றதும், தான் அவளை ஒதுக்கி நோகடித்ததும் நினைவு வர, தனஞ்சயனுக்கு உள்ளூர மிகவும் வலித்தது.

மனைவி தன் பிழைகளை மறந்து விடமாட்டாளா, மன்னித்து விடமாட்டாளா என்று இன்று ஏங்குகிறானே!

அன்று அவளை மன்னிக்க அவனுக்கு மனம் வரவில்லையே! அதுவும் அவள் தப்பே செய்யாதபோது அவளுக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்!

"இனி இல்லை, அபரஞ்சி, நடந்த தவறுகளை எண்ணி நானும் வருத்தப்படுகிறேன் என்று காட்டவே..."

"தேவையில்லை" என்றாள் அவன் மனைவி கறாராக.

"முன்பு நடந்தவை பற்றி நீங்கள் வருத்தப்பட்டாலும் படாவிட்டாலும் அதுபற்றி எனக்கு ஒன்றும் இல்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை இனி என் வாழ்வுக்கு என் குழந்தை மட்டும் போதும். வேறு எதுவும் தேவையில்லை."

அத்தோடு, பேச்சு முடிந்தது என்பது போல ஒரு தலையணை போர்வையை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அபரஞ்சி படுத்துவிட, வேறு வழியின்றி, தனஞ்சயனும் படுத்தான்.

இன்னமும் சில விஷயங்கள் பேச வேண்டும் அபரஞ்சி என்று, அவளை எழுப்பி வைத்துப் பேசலாம் தான். ஆனால், தனஞ்சயனின் குற்றமுள்ள நெஞ்சு அதற்கு இடம் தரவில்லை. எத்தனை முறை அவள் பேசும்போது இடையில் எழுந்து சென்றிருக்கிறான்? எத்தனை முறை அவளைக் கவனியாதது போல் அலட்சியப்படுத்தியிருக்கிறான்? இப்போது எந்த உரிமையோடு அவளை எழுப்பிப் பேசுவது?

மறு நாளையும், முதல் நாளைப் போலவே கழித்து விட்டு அதற்கு அடுத்த நாள், செங்கல்பட்டில் உரம் வாங்கப் போகிறேன் என்று காலையிலேயே கிளம்பி விடவேண்டும் என்பது தனஞ்சயனின் திட்டம்.

ஆனால், அவனுடைய தாயார் வேறு திட்டம் போட்டிருந்தாள்.

காலை உணவின்போது, "தனா, இன்று மாலை நீ அபியை அழைத்துக் கொண்டு கடற்கரைக்குப் போய் அங்கே கொஞ்சம் ஆசுவாசமாய் இருந்து விட்டு மெல்ல வீட்டுக்கு வாருங்கள். நானும் வாணியும் வடபழனி கோயில் வரை போய்விட்டு வருகிறோம். பக்கத்து வீட்டு அம்மாவோடு சேர்ந்து போய் வந்து விடுவோம்..." என்றாள்.

சரளாவின் கருத்து, கணவன் மனைவி இருவருக்குமே புரிந்தது.

ஆனால், மனைவி விரும்பாத தனிமையை அவள் மேல் சுமத்த மனமின்றி, அதே சமயம் தாயிடம் நேரடியாக மறுக்கவும் முடியாமல், "அது... அபரஞ்சிக்கு உடம்பு முடிகிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டு நன்றாயிருந்தால் போகிறோம் அம்மா" என்று கூறி தப்பித்துக் கொள்ள மனைவிக்கு ஒரு வழியைக் காட்டினான் தனஞ்சயன்.

"உடம்புக்கு என்ன? ஒன்றும் இல்லையே? அபி, வெளியே, கடற்கரையெல்லாம் நீ அவ்வப்போது போகிறதுதானே?" என்று சரளா மருமகளை நேராக நோக்கிக் கேட்டாள்.

அதற்குமேல் சும்மா இருக்க மாட்டாமல், "எனக்கு என்ன, வந்தது, அத்தை? சும்மா, உங்கள் மகனுக்கு ஏதோ பயம்! அவ்வளவுதான். என்னவோ, ஏதோ என்று நீங்கள் வேறு பயந்து விடாதீர்கள். கடற்கரையில் காற்றில் கொஞ்ச நேரம் இருந்து விட்டு வந்தால் நன்றாயிருக்கும் என்று நானே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்" என்றாள் அபரஞ்சி.

''சரிம்மா. அதற்குள் நான், செகரட்டேரியட்டில் ஒரு வேலை முடித்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்'' என்றான் தனஞ்சயன்.

''என்ன வேலை? நேற்றும் போனாயே? நாள் முழுவதும் இருந்தும் போன வேலை முடியவில்லையா?'' என்று ஐயம் காட்டித் துருவினாள் சரளா.

பழக்கமற்ற இந்தத் துருவலில் லேசாக வியப்புற்று, ''அரசாங்கத்துக்கு நெல் அரைத்துக் கொடுத்த கூலிப் பணம் அம்மா. அரசாங்க வேலை என்றால் ஆமை வேகம்தானே? டேபிளுக்கு டேபிள் தள்ளுமுன் ஒரு நாளின் வேலை நேரம் முடிந்து போகிறது. இன்று, இலாகா செகரட்டரியைப் பார்த்து கொஞ்சம் சீக்கிரம் திரும்படி சொல்லப் போகிறேன்'' என்று அன்றைய வேலையை அன்னையிடம் தனஞ்சயன் விவரித்தான்.

முழுச் சமாதானம் அடையாமலே, ''எப்படியும் சாயங்காலம் ஐந்து ஐந்தரைக்குள் வந்துவிடு. ஆறு மணிக்காவது கிளம்பினால்தான் கடற்கரையில் ஓர் இரண்டு மணி நேரமாவது உட்கார்ந்திருக்க முடியும்'' என்றாள் தாய் சற்று அதிகாரக் குரலில்...

கணவன் - மனைவி இருவருமாக இரண்டு மணி நேரம் தனியாக உட்கார்ந்திருக்கும் போது பேசாமலே இருந்துவிட முடியாது. தனிமையும், பொன் மணலும், சிலு சிலு காற்றும், இவர்களின் பிணக்கை நீக்கி நல்லபடியாக இணைத்துவிடாதா என்பது சரளாவுக்கு.

வேறுவழியில்லை; சரி! என்பது போல அபரஞ்சியைப் பார்த்துவிட்டு, தன் வேலையைக் கவனிக்கத் தனஞ்சயன் கிளம்பிச் சென்றான்.

மாலையில் கணவனும், மனைவியும் விடை பெற்ற போது, ''அம்மா எங்களுக்கு இரவுச் சாப்பாடு எதுவும்

செய்ய வேண்டாம். வெளியிலேயே சாப்பிட்டு விட்டு வந்து விடுகிறோம். நீங்களும், வாணியும் எங்களுக்காகக் காத்திராமல் சாப்பிட்டு விடுங்கள்'' என்று மகன் சொன்னபோது சரளாவுக்கு அப்பாடி என்றிருந்தது.

இனி, மகனுக்கும், மருமகளுக்கும் இடையே எல்லாம் சரியாகி விடும் என்ற நம்பிக்கையோடு மகளை அழைத்துக் கொண்டு கோயிலுக்குக் கிளம்பினாள் அவள்.

கடற்கரையை அடையும் வரையும் கணவன் மனைவி யிடையே பேச்சு எதுவும் இருக்கவில்லை. இருக்க வழியும் இல்லை. இந்த மாமியார், கும்மா தன் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு போகக் கூடாதா என்று உள்ளூரச் சிறு எரிச்சலில் அபரஞ்சி வெளியே பார்த்தபடி வந்தாள். எதைப் பேசினால் அவள் மனம் எப்படி நொந்து விடுமோ என்று தயக்கத்தில் தனஞ்சயனும் வாய் திறக்கவில்லை.

காரை அவன் பூட்டும் வரை அருகில் நின்றபடி பார்வையைத் தன்போக்கில் சுழல விட்ட அபரஞ்சி சற்றுத் தொலைவில் நின்ற காரைப் பார்த்ததும் நிமிர்ந்தாள்.

மனைவியின் பார்வை சுற்றிலும் உள்ள மனிதர்களை, அந்த அரை இருளில் சலித்தெடுப்பதைக் கவனித்து, ''அதோ, அங்கே உன் மாமா வீட்டுக் காருக்கு நேராகவே, உட்புறமாக உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள் பார்'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் தனஞ்சயன்.

சிறு வியப்புடன் நோக்கியவளுக்குப் பதிலாக, ''குறைந்தபட்சம் இரண்டு மணி நேரம் பீச்சில் இருந்து விட்டு வரும்படி அம்மாவின் உத்திரவு. கிட்டத்தட்ட, அம்மாவின் முதல் கட்டளை என்றே சொல்லலாம்.

அதை மீற எனக்கு மனம் இல்லை. ஆனால், அவ்வளவு நேரம் என்னோடு தனித்திருக்கவோ, என் முகம் பார்த்துப் பேசவோ உனக்குப் பிடிக்காது என்பதால், உன் 'செட்'டுக்குப் போன் செய்து வரச் சொன்னேன்... நமக்காகத்தான் காத்திருக்கிறார்கள். வா.. போகலாம்..." என்று தனஞ்சயன் கூறவும் அபரஞ்சிக்கு என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை.

நெருக்கத்தில் இவர்களைக் கண்டதும் 'ஓ' என்று ஆர்ப்பரித்த அந்தக் கும்பலில் மனைவியை விட்டு விட்டு, "பேசிக் கொண்டிருங்கள். நான் போய்ச் சாப்பாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டு வருகிறேன்" என்று திரும்பினான் தனஞ்சயன்.

"ஓகோ! என்று ஓர் ஆரவாரத்தை அடுத்து, "நெல்லுக்கிறைத்த நீர் கொஞ்சம் புல்லுக்கும் பொசியுமாம். அதுபோலப் பொண்டாட்டிக்கு மட்டுமாய் வாங்கிக் கொடுத்தால் நன்றாயிராது என்று அத்தான் எங்களுக்கும் வாங்குகிறீர்களாக்கும்!" என்றது ஒரு குரல் துடிப்போடு.

மீண்டும் எழுந்த 'ஹோய்' கூச்சலும் சிரிப்பும் அடங்கும்வரை காத்திருந்து, "தப்பு!" என்றான் அவன்.

"பின்னே எல்லாமே - இந்த பீச் கூட்டம், சாப்பாடு எல்லாமே. எங்களுக்காகத்தான் என்று சொல்லுங்கள்!" என்று ஒரு கேலிக் குரல் கேட்கவும், "இதுவும் தப்பு" என்றான் தனஞ்சயன் இலகுவாக.

"பின்னே?" என்று கோரஸ் கேட்டது.

"பிரமாதமாய் ஒன்றுமில்லை. உங்களோடு சேர்ந்து உண்டால், என் மனைவி கூடுதலாக நாலு வாய் சாப்பிடுவாள். அதற்காகத்தான்!" என்று தனஞ்சயன் கூறி முடிக்கவும் "ஓய்!" என்று மீண்டும் பேரொலி எழும்பியது.

உணவுக்கு ஆர்டர் கொடுக்கவென்று தனஞ்சயன் செல்வதைப் பார்த்தபடி, "அபி, உனக்குப் பிரசவத்தில் எதுவும் சிக்கல் கிக்கல் ஒன்றும் இல்லையேப்பா?" என்று அவளுடைய மாமா பெண் அனுபமா வினவினாள்.

"இல்லையே, ஏன்?!"

"இல்லை. சாதாரணப் பிரசவம் என்றால் அங்கேயே பார்த்திருக்கலாமே. வீட்டில் கார் இருக்கிறது; தஞ்சை, திருச்சி இரண்டு நகரங்களும் பக்கம்தானே; இதற்காகச் சென்னைக்கு வருவானேன் என்று நினைத்தேன்" என்றாள் கேள்வி கேட்டவள்.

இந்தக் கோணத்தில் இந்த விஷயத்தை அப்போதுதான் சிந்திப்பதுபோல, மேலும் ஒன்றிரண்டு குரல்கள், "ஆமாம், அதுதானே? இதைப் பற்றி யோசிக்கவே இல்லாமல், நாங்களும், உன்னை அங்கே இங்கே என்று இழுத்துப் போய் அலைய வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறோமே!" என்று கவலை தொனிக்கக் கேட்டன.

உறவினரின் கரிசனம் அபரஞ்சிக்கு உள்ளூர இதம் தர, "இப்போதைக்கு குழந்தை, நான், எங்கள் உடல் நிலை எல்லாம் நூற்றுக்கு நூறு சரியாக, ஆரோக்கியமாகவே இருக்கின்றன. டாக்டர் உத்திரவாதம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்" என்றவள் தான் வந்ததன் உண்மைக் காரணத்தை மட்டும் சொல்லமாட்டாமல், "எனக்கு... எனக்கு முன்பு லீவுக்கு வரும்போது சுற்றுவேனே, அதுபோல உங்களோடெல்லாம் ஜாலியாகச் சுற்ற ஆசையாக இருந்தது. அதற்காகத்தான் அவர் இந்த ஏற்பாடு செய்தார்" என்று ஒருமாதிரிக் கோவையாகச் சொல்லி முடித்தாள்.

எப்படியும், அன்றைய மாலையை அவர்களோடு கழிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தவன் தனஞ்சயன்தானே?

''அடேயப்பா!'' என்று ஆச்சரியப்பட்டனர் எல்லோரும்.

''அபி, நீ ரொம்ப லக்கிப்பா!'' என்றாள் முதலில் இதுபற்றித் தொடங்கிய அனுபமா. ''எங்கள் பெரியம்மா மகளைப் பேறு காலத்துக்கு என்று ஒன்பதாம் மாதக் கடைசியில்தான் அனுப்பி வைத்தார்கள். அதுவரையில் மாமியார் வீட்டில் வேலை வேலை என்று தேய்ந்து, ரொம்பவும் பலவீனமாக வந்தாளா, இவர்களுக்கு மகள் உடம்பைத் தேற்றக் கூட அவகாசம் இல்லாமல்... கடைசியில் சிசேரியன் பண்ணும்படி ஆயிற்று. மகளின் வாய்க்கு ருசியாக சாப்பிட ஏதேனும் செய்து கொடுக்கக் கூட முடியாமல் போயிற்றே என்று பெரியம்மா அழுவார்கள்.

''ஆனால் உன் வீட்டில் பார்! உன் ஆசைக்காகப் பாதி வீட்டையே கிளப்பிக் கொண்டு வந்து இங்கே ஒரு குடித்தனம் வைத்து, ஆசைக்குப் பொங்கிப் போட அம்மா இல்லாத குறை தீர உன் அத்தையும் கூட வந்து உட்கார்ந்து வகை வகையாகப் பண்ணிப் போட்டுக் கொண்டு - சும்மா சொல்லக் கூடாதுப்பா! அவர்கள் சமையல் வேறு ரொம்பவும் சுவையாக இருக்கிறது... அதுபோக விருப்பம் போலச் சுற்று என்று நல்ல டிரைவரோடு அருமையான ஒரு காரையும் தந்திருக்கிறார்களே! மெய்யாகவே நீ ரொம்பவும் கொடுத்து வைத்தவள் தான்'' என்று அவள் முடிக்க, ''ஆமாம் ஆமாம். அனு சொல்வது 'கரெக்ட்'' என்று எல்லோரும் ஒத்துப் பாடினர்.

அபரஞ்சியுடைய சித்தி மகள் காமினி - அவ்வளவு நேரம் கலைவாணி வரவில்லையே என்று முகம் வாடி இருந்தவள் இன்னொரு விதமாய் யோசித்தாள். ''எங்களுக்கெல்லாம் வீட்டில் இரண்டு நாட்கள் அம்மா இல்லா

விட்டால் மண்டையே வெடித்து விடும் போலே ரொம்பவும் திண்டாடிப் போவோம். உன் வீட்டில் உன் அத்தை, நீ இரண்டு பேரும் இல்லாமல் மாமாவுக்கும் அத்தானுக்கும் எவ்வளவு சிரமமாக இருக்கும்? சாப்பாடுகூட ஒட்டலில் பார்த்துக் கொள்ளலாம்... ஒட்டல் இல்லாவிட்டால் யாராவது ஆள் போட்டுக் கொள்ளலாம்... மற்றது? துவைத்த துணி எடுத்துக் கொடுப்பது, படுக்கை தட்டி விசிப்பது, தேவைக்கு ஒரு மோர், காபி என்று தருவது... யாரேனும் வருகிறவர்களுக்குப் பதில் சொல்வது... இப்படி எத்தனை? இதையெல்லாம் உன் ஒர் ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்காகச் சகித்துக் கொள்கிறார்கள் என்றால், அபி, உன் புகுந்த வீட்டார் மெய்யாகவே ரொம்பவும் 'கிரேட்'தான் அக்கா'' என்று வியந்தாள்.

''ஆமாப்பா!'' என்று மீண்டும் கோரஸ் ஒலித்தது.

அதைத் தொடர்ந்து, ''அபி, நீ வீட்டுக்குப் போனதும், உன் மாமியாரிடம் உனக்குச் சுற்றிப் போடச் சொல்லுப்பா. எங்கள் கண்ணே பட்டுவிடப் போகிறது! யப்பா, எதற்கும் எல்லோரும் 'டச்வுட்' சொல்லி, அவரவர் மரமண்டையைக் கொஞ்சம் தொட்டுக் கொள்ளுங்கப்பா!'' என்றாள் அனுபமா.

''என் தலை நல்ல மூளை உள்ள தலை. எதற்கும் உன் தலையையே தொட்டுக் கொள்கிறேன். பலன் சரியாக இருக்கும்!'' என்று கேலி பேசினாலும் எல்லோருமே அனு சொன்னதைச் செய்தனர்.

டைட் ஜீன்ஸ் அணியும் அனுபமா, கண்ணேறு விழாமல் சுற்றிப் போடச் சொல்லுவதும், எல்லோருமே 'டச்வுட்' சொல்லித் தலையைத் தொட்டுக் கொண்டதும், இந்தச் சொல்லும் செயலும் காட்டும் அக்கறையும் அபரஞ்சிக்கு நெகிழ்வோடு ஆச்சரியத்தையும் அளித்தன.

அதைவிடவும் கணவனை நினைத்து ரொம்பவும் பிரமிப்பாக இருந்தது.

திருமணமாகி இவ்வளவு நாட்களில், கணவன் வீட்டில் அவள் தெள்ளத் தெளிவாக, சர்வநிச்சயமாக அறிந்த ஒன்று, அவளுடைய மாமனார், தன் சுகத்துக்கு ஒரு சிறு குறை நேர்ந்தாலும் அதைக் கொஞ்சமும் சகித்துக் கொள்ளமாட்டார்; ஆடு ஆடென்று ஆடி விடுவார் என்பதுதான்.

தினம் தினம் அவரை எப்படிச் சமாளிக்கிறான்?

பழங்காட்டூர் வீட்டில், மாமனாருக்கு அவள் செய்த பணிவிடைகளை எண்ணிப் பார்த்தாள். கூடவே கலை வாணி, இருவர் செய்ததையும் இப்போது தனஞ்சயன் தான் வீட்டில் செய்து கொண்டு இருக்க வேண்டும்! கூடவே தன் வேலைகளையும் பார்த்துக் கொண்டு! அவனும் ஒன்றும் வேலைவெட்டி இல்லாமல் சும்மா வீட்டில் சோம்பிக் கிடப்பவன் அல்லவே!

'என்னடி பெரிய ஆசை' என்று மனைவியை அவன் அலட்சியப்படுத்தி விட்டிருக்கலாம். சுற்றிச் சுற்றிப் பார்க்கும்போது, பெரும்பான்மையான ஆண்கள் அப்படித்தான் நடப்பதாக அவளுக்குத் தோன்றியது. ஆனால், அவளது ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்காகத் தனஞ்சயன் இவ்வளவு துன்பங்களைச் சகிக்கிறானே!

கோபம் வந்து விட்டால், எதிராளியை நோகப் பேசுவதில் உலகநாதனுக்கு நிகர் கிடையாது. என்னென்ன வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டு இருக்கிறானோ, பாவம்!

முதலில், சென்னைக்கு கிளம்புவது பற்றிப் பேசும் மனிடம் கூட ஏதோ சொன்னாரே! பதில் கூறுமுன் தன்னைச் சமாளிக்க அவனுக்குக் கொஞ்ச நேரம்

தேவைப்பட்டதே! அன்றுபோல எத்தனை நடக்கிறதோ? தாயாரிடம் கூட அதுபற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லவில்லையே! தனக்குள்ளேயே வைத்து மறுகுகிறானே?

ஒருவேளை, அதையும் தன் பிராயச்சித்தமாகவே ஏற்றுக் கொள்கிறானோ? ஆனால், முதலில் அவன் செய்த அநியாயம்? அதை அவன் செய்திராவிட்டால், இந்தத் துன்பங்கள் அனுபவிக்கும் அவசியமே ஏற்பட்டிராதே! அபரஞ்சியின் சிந்தனை பலவாறு அலைந்தது.

13

திருமணம் ஆனதிலிருந்து, சென்னை வரும் வரையிலான ஓர் ஆண்டுக்குச் சற்றே மேற்பட்ட காலத்தை அடியோடு ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டு, இந்த ஒரு மாதமாக ஒவ்வொரு நாளையும் அபரஞ்சி வெகு ஆனந்தமாகக் கழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால், தனஞ்சயன் வந்து சென்றதிலிருந்து அது முடியவில்லை.

என்னதான், கணவனின் பழைய பிழைகளை ஒவ்வொன்றாகப் பிடிவாதமாக முயன்று நினைவுப்படுத்திக் கொண்டபோதும், அவள் மனம் தனஞ்சயன்பால் இளகத் தான் செய்தது. ஒரு தவறான அபிப்பிராயத்தால் செய்து விட்ட தவறுகளுக்காக யாரும் இவ்வளவு துன்பங்களை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு கஷ்டப்பட மாட்டார்கள் என்று அபரஞ்சியின் மனதின் ஒரு பகுதி அவளுக்கு எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தது. மனம் நெகிழும் போதெல்லாம், ஒரு பிழையும் செய்யாமலே தான் பட்ட துன்பங்களை விடாப்பிடியாக ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு, அதன் காரணமான கணவன் மீதான

கோபத்தை வளர்த்துக் கொள்ள அவள் முயற்சிப்பாள். அதுவும், அப்படி ஒன்றும் கடினமாகவும் இல்லை. ஏனெனில், சுற்றும்முற்றும் கண்ணில் படுகிற எந்தக் கணவனும், தனஞ்சயன் முன்பு பேசியதுபோலக் குரூரமாகப் பேசியும் அவள் காணவில்லை. அதிலும், மனைவியிடம் பாசம் பரிவாகப் பழகும் கணவர்களைக் காணும்போது, தனஞ்சயன் இப்படி நடந்து கொண்டது இல்லையே என்ற கொதிப்பும் தோன்றவே செய்தது.

இப்படி உள்ளூர அபரஞ்சியின் மனதில் ஒரு போராட்டம் நடந்து கொண்டே இருந்தது.

இதனிடையே, தனக்குள் ஏதோ கணக்கிட்டு, சரளா தன் மகனைப் பற்றி அடிக்கடி மருமகளிடம் பேசலானாள்.

ஒருவேளை, மகனுடைய மகவைத் தாங்கி நின்ற மருமகளைப் பார்க்கையில், அந்த மகனைத் தான் தாங்கி நின்றதும், அவன் பிறந்து வளர்ந்ததுமான நினைவுகள் அவளுக்கு அதிகம் தோன்றினவோ, என்னவோ? அவள் அடிக்கடி மகன் புராணமே படித்தாள்.

அவன் பிறந்தது, முகம் பார்த்துச் சிரித்தது, குப்புற விழுந்து, தவழ்ந்து ஓர் ஆண்டுக்குள் ஓடி விளையாடியது எல்லாம் சொன்னாள்.

"என் மாமியாருக்கு அவன் மிகவும் செல்லம், அபி. அப்போதெல்லாம், இவனைப் பெற்றதால்தான் என்னை இந்த வீட்டில் இருக்க அனுமதித்திருக்கிறார்கள் என்றுகூட நான் நினைத்ததுண்டு... ஆனால், தனா வந்து, அம்மா என்று கட்டிப்பிடித்தால், எனக்கு மற்ற துன்பம் எல்லாம் அடியோடு மறந்து போகும்..." என்று பழைய நினைவுகளில் அவள் லயித்துப் போவாள். அவனாலேயே எனக்குப் பாதிக் கொடுமை குறைந்தது என்று

சொல்லலாம். யாராவது என்னைத் திட்டினால், அவர்களிடம் எதிர்த்துப் பேசினான் என்று சொல்ல முடியாது அபி. ஆனால், கையைக் கட்டிக் கொண்டு என் அருகிலேயே நிற்பான். எப்படியோ திட்டு நின்று விடும்...

"படிப்பு, விளையாட்டு எல்லாவற்றிலும் தனாதான் முதல். திருச்சியில் செயின்ட் ஜோஸஃப்-ல்தான் படித்தான் முதலில் இருந்தே கம்ப்யூட்டர் என்றால் ஒரு மோகம். கம்ப்யூட்டர் இப்படி, கம்ப்யூட்டர் அப்படி என்று நிறையச் சொல்லுவான். எனக்கு ஒன்றும் புரியாது... ஆனால், அவன் ஒரே ஒரு தப்பு அடி எடுத்து வைத்தது இந்தக் கம்ப்யூட்டர் மயக்கத்தினால்தான்....

என்ன வரப்போகிறது என்று அபரஞ்சிக்குப் புரிந்து விட்டது. 'இதை இன்னும் ஒரு தரம் கேட்க வேண்டுமா' என்று எழ நினைத்தவளுக்கு உடனேயே மனம் மாறி விட்டது. மாமியார் வெகுளி; பொய்மை அறியாதவள். இவள் வாய்மொழியாகத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாமே என்று தோன்றி அசையாமல் உட்கார்ந்து விட்டாள்.

ஆனால், தனஞ்சயன் கூறியது முழு உண்மையாகவே இருந்தாலும் கூட, அவன் தன்னிடம் நடந்து கொண்ட முறை மன்னிக்கப்படக் கூடியது அல்ல என்பதில் மட்டும் அவள் உறுதியாகவே இருந்தாள்.

ஆயினும், "என்ன தப்பு அடி வைத்தார், அத்தை?" என்று தெரியாதவள் போல மாமியாருக்கும் எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

"உன்னிடம் தனா சொல்ல... அவன் எங்கே சொல்லியிருப்பான்? அவன்தான் அவன் அப்பாவைப் பின் பற்றிப் போய்க் கொண்டு இருந்தானே! சொல்லியிருக்க வாய்ப்பில்லைதான். நான் சொல்லுகிறேன் அபி. அபி,

தனஞ்சயனின் கம்ப்யூட்டர் மோகம் பற்றிச் சொன்னேன் இல்லையா? கம்ப்யூட்டர் தொட்டுப் பழகிய பிறகு, அவனுக்கு இந்த அரிசி மில் தூசியும், வயலின் சேறும் அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. இதில், அதிக லாபம் வரவில்லை என்பதும் ஒரு காரணம். தொழில்தான் செய்வேன் என்று ஒரே அடம் பிடித்தான். கலையிடம் சற்றுக் கடுமையாக நடந்து கொண்டாலும் கூடத் தனஞ் சயன் தன் ஆண் வாரிசு என்று உன் மாமா அவனிடம் சற்று இணக்கமாகத்தான் நடந்து கொள்ளுவார். எனவே, கடைசியாக அவனது பிடிவாதத்துக்குப் பணிந்து, அவ னிடம் ஐந்து லட்ச ரூபாயைக் கொடுத்தார். ஆனால், ஒரு நிபந்தனையும் விதித்தார். மகனுக்கு ஒரே ஓர் ஆண்டுதான் அவகாசம். அந்த ஓர் ஆண்டின் முடிவுக் குள் இந்தப் பணத்திற்கு மேல் கொஞ்சமேனும் லாபம் கானவேண்டும். அல்லாது அதற்கு மேல் மறுப்பாய் ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் அரிசி மில்லுக்கு வந்துவிட வேண்டும் என்றார்.

"தனத்துக்குத் தன் முடிவின் மேல் மிகுந்த நம் பிக்கை... இதற்கு மேல்தான் எனக்குக் கொஞ்சம் குழப் பம் அபி. அந்தப் பணத்தை எடுத்துப் போனவன், புது நிறுவனத்தில், பணம் முழுவதையும் போட்டு கம்பெனி யில் ஒரு டைரக்டர் ஆகிவிட்டானாம். ஆறு மாதம் கழித்து உற்பத்தி தொடங்கி விட்டால், முதல் ஆண்டி லேயே குறைந்தது ஒரு லட்சம் கிடைக்கும்; பிறகு இரு மடங்கு ஆகும், அது இது என்று ரொம்பவும் சொல்லு வான். பிறகு பார்த்தால் அது ஏதோ மோசடி நிறுவன மாம். பிறகு ஓர் ஆறு மாதம் அலையாய் அலைந்து, இரண்டு லட்சத்தைத் தோற்று விட்டு வந்தபோது அவன் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும்! உன் மாமா இரண்டு நாள் இடைவிடாமல் லெக்சர் அடித்தார். அவர் குணத்துக்கு

இன்னும் எவ்வளவோ சொல்லியிருப்பார். மகன் என்ற தால் அத்தோடு விட்டார் என்று நினைக்கிறேன்."

"பிறகு, மாமா அவரிடம் அதுபற்றி ஒன்றும் குத்திக் காட்டுவது இல்லையா, அத்தை?" என்று நெரியாதவள் போல அபரஞ்சி மேலும் விசாரித்தாள்.

"ம்ம்... நன்றாகக் கேட்டாயே! அவராவது சும்மா விடுவதாவது? அவனை யாராவது புகழ்ந்தால் அன் றைக்கு ஒரு குத்து விழும். அவருக்குப் பிடிக்காதது எதையாவது தனா செய்தான், அன்றும் வாங்கிக் கட்டு வது நிச்சயம். சென்னைக்குக் கிளம்பும் போதுகூட, என்ன சொன்னார், நினைவில்லை, பிள்ளைக்கு மீண்டும் பேச வரவே வெகுநேரம் ஆகிவிட்டதே! நெஞ்சிலே ஒரு முள் என்று வரதராசனார் புத்தகம் ஒன்று உண்டு. அதேபோல, என் மகன் மனதை என்றைக்கும் உறுத்தும் நெருஞ்சி முள் ஆகிவிட்டது, அந்தத் தொழில் தோல்வி" என்று முடித்தாள் சரளா.

உண்மைதானோ? அப்படிக் குத்தி ரணமாக்கிக் கொண்டே இருந்ததால் தான் அவனால் மறக்க, மன் னிக்க முடியாமல் போயிற்றோ? ஆனாலும் மனைவி என்று ஏற்ற பிறகு, கட்டிப் போட்டு அடிப்பதுபோல அவன் நடந்து கொண்டதை எப்படி நியாயப்படுத்த முடியும்?

கடைசித் தடுப்பு ஊசியைப் போடப் போனபோது 'செக்கப்' பண்ணி விட்டு, ஊசியைப் போட்ட டாக்டர் கேலியாக அபரஞ்சியை நோக்கினார். "இப்போதெல் லாம், பழங்காட்டூரிலிருந்து எனக்குத் தினமும் ஒரு 'டிரங்கால்' வருகிறதே!" என்று, கண் சிமிட்டிச் சிரித்தார்.

நிகைப்பும், தன்னைமீறிய ஆர்வமுமாக, அபரஞ்சி நோக்கவும், "எல்லாம் உன்னைப்பற்றிய விசாரணை

தான டெலி.போனில் 'டைம் கால்' போட்டு அபரஞ்சி எப்படி இருக்கிறாள்? என்று தினமும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறார். வாரம் ஒரு தரம்தான் செக்கப். கடைசி 'செக்கப்' முடிந்து நாலு நாட்கள்தான் ஆகின்றன. இன்னமும் மூன்று நாட்கள் கழித்து டெலி.போன் பண்ணுங்கள் என்றதற்கு என்ன பதில் வந்தது தெரியுமா?'' என்று ஒரு கணம் நிறுத்தி, அபரஞ்சியின் ஆவலைக் கிளறி விட்டு, ''இடையில் வலி என்று உங்களிடம் வந்துவிட்டிருந்தால்? என்று கேட்கிறார். சரி, உங்கள் வீட்டாருடனையே பேசித் தெரிந்து கொள்ளுங்களேன் என்றால், அதற்கு ஏதோ கொஞ்சம் காலாற வெளியே போகக் கூடும். என் டெலி.போனுக்காக எல்லோரும் வீட்டிலேயே கிடங்கள் என்று சொல்லக் கூடாதில்லையா? என்று கேட்கிறார்! என்ன உருக்கம், பாருங்கள்! உங்கள் சிறுசிறு விருப்பங்கள் கூட அவரால் தடைப்பட்டு விடக் கூடாதாம்!'' என்று மேலும் நகைக்க, அபரஞ்சியின் கன்னங்கள் பெருமையும் கூடவே சிறு குன்றலுமாகச் சிவந்து போயின.

அவளுக்காக இப்போது தனஞ்சயன் உருகுவது உண்மைதான். அவளுக்காக, அவளது நிம்மதிக்காக, அவளது மகிழ்ச்சிக்காக எதைச் செய்யவும் இப்போது தனஞ்சயன் தயாராகத்தான் இருந்தான் என்பதை அவள் அறிந்தே இருந்ததால், அவனது தினசரி விசாரிப்பு பற்றி டாக்டர் குறிப்பிட்டபோது அவளுக்கு மெய்யாகவே பெருமையாகத்தான் இருந்தது.

ஆனால், வீட்டுக்கு டெலி.போன் செய்வது பற்றி அவன் சொன்ன காரணம் பொய்! மனைவிக்குத் தன்னோடு பேசப் பிடிக்காதே என்று, அதற்காகவே அவன் அவர்களது வீட்டில் தொடர்பு கொண்டு பேசவில்லை என்பதை உணர்ந்திருந்ததால் அவளுக்கு உள்ளூர மனம்

உறுத்தியது. இந்த டாக்டர் பாராட்டுவது போல் அவர்கள் லட்சியத் தம்பதிகள் அல்லவே என்கிற எண்ணம் அவளைக் குறுகச் செய்தது. அவர்களது பிரிவை என்றேனும் அறிய நேரும் போது இந்த டாக்டர் யார் மீது குற்றம் காணக்கூடும்?

அபரஞ்சியின் .பைலை ஒரு தரம் நோட்டம் விட்டு விட்டு, அன்றையப் பரிசோதனை மற்றும் தடுப்பூசி விவரங்களை எழுதியபடியே, ''இவ்வளவு அலட்டிக் கொள்ளும் உங்கள் கணவர், இங்கேயே இருந்திருக்கலாமே! வலியெடுத்த உடனேயே தெரிவித்தால்கூட அவரால் மறுநாள்தானே, இங்கே வந்து சேர முடியும்?'' என்றார் டாக்டர் பேச்சுவாக்கில். ''அங்கே பணம் எண்ணிப் பெட்டியில் வைப்பது தடைப்பட்டு விடுமோ?'' என்றார் கிண்டலாக.

பழங்காட்டூர் என்ற பெயரையும், மாமனார், மாமியாரின் லேசான கிராமப்புறத் தோற்றத்தையும் வைத்து, தனஞ்சயனை இந்தப் பெண் டாக்டர் ஒரு பட்டிக்காட்டுப் பண்ணையாராக மதிப்பிடுகிறார் என்பது அபரஞ்சிக்குப் புரிந்தது. ஒருவேளை, இன்றைய அர்ஜுன் அஸ்வின் என்ற பெயர்களின் நடுவில் இந்தத் தனஞ்சயன் என்ற பெயர்கூட அவருக்கு பழங்காலமாகத் தோன்றியிருக்கலாம்.

ஆனால், உள்ளூரக் கணவன் மீது சற்றுப் பரிதாபப் பட்டுக் கொண்டிருந்த அபரஞ்சிக்குச் சுள்ளென்று கோபம் வந்து விட்டது. ''வெறுமனே வீட்டுக்காக மட்டும் பணம் என்னுவது என்றால், போட்டு விட்டு வந்து உட்கார்ந்து விடலாம், டாக்டர்! ஆனால், என் கணவன் என்னுவது நாட்டுக்காகவும்; அவரது ஏற்றுமதியால், நம் நாட்டுக்குக் கிடைக்கும் அன்னியச் செலாவணி

என்ன ஆகும்? ரொம்பப் பெரிய அளவில் என்று இல்லாவிட்டாலும், சிறுதுளிதானே டாக்டர். பெரு வெள்ளம்? தம் நாடு இருக்கும் நிலையில், ஒரு சிறு அளவு அன்னியச் செலாவணியைக் கூட வீணாக்கி விடக் கூடாது என்றுதான், என் கணவர் மனிவேலே இருக்கிறார்'' என்று படபடத்தாள்.

புடவைத் தலைப்பை மூடி, சரளாவிடம் கொடுத்த டாக்டர் மேலும் சிரித்தார். ''உங்கள் மருமகள், உங்கள் மகனுக்காக என்னமாய் வக்காலத்து வாங்குகிறார், பாருங்கள்'' என்று புருவம் தூக்கி வியந்து காட்டவும், அபரஞ்சி நிகைத்துப் போனாள்.

அவளா, தனஞ்சயனுக்காகப் பரிந்து பேசினாள்!

அவளை நோக்கி முறுவலித்து விட்டு, ''இன்னும் இரு வாரங்களில் குழந்தை பிறந்து விடும் என்று நினைக்கிறேன். வலி பற்றி நான் சொன்னதெல்லாம் நினைவிருக்கிறதல்லவா? எதற்கும் இனிமேல் அதிகம் வெளியே போகவேண்டாம். இடையில் ஏதாவது என்றால், இரவு பகல் எந்த நேரமானாலும் என்னோடு தொடர்பு கொள்ளத் தயங்க வேண்டாம்'' என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார்.

வீட்டில் ஆவலுடன் காத்திருந்த கலைவாணி, விவரம் அறிந்ததும் ''ஹையா, இன்னும் இரண்டு வாரத்திற்குள் வீட்டில் பாப்பா பிறந்து விடும்!'' என்று குதித்து விட்டு, காமினிக்கு அதைச் சொல்வதற்காக ஓடிச்சென்று டெலிஃபோனை எடுத்தாள்.

சரளாவுக்கும் டாக்டரிடம் சென்று வந்தபிறகு உச்சூர நிம்மதிதான். மகனின் விசாரிப்புகளும், மருமகளைத் தாங்கிப் பேசியதும் அவளது கவலையை பெரிதும் அகற்றி விட்டிருந்தன.

மன உளைச்சலோடு படுக்கப் போனவள் அபரஞ்சி மட்டும்தான்.

இந்தப் பிரிவை விரும்பியவள் அவள்தான். இன்னும் நிரந்தரப் பிரிவே வேண்டும் என்று கணவனிடமே கேட்டவளும் அவள்தான்.

ஆனால், இந்த இடைக்காலப் பிரிவை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த தனஞ்சயன், நிரந்தரப் பிரிவுக்கும் வழி வகுத்து தந்தான் என்றால் அதை, அவளால் இப்போது ஏற்க முடியுமா? பிரிவு வேண்டும் என்று சொல்லி விட்டு, இனி அதை அவளே மாற்றுவது கேவலம் அல்லவா?

மான அவமானப் பிரச்சனையை ஒதுக்கி விட்டாலும், பிரிவு வேண்டாம் என்று தனஞ்சயனிடம் சொல்வதும் எளிது அல்ல. அந்த வார்த்தைகளின் பின்னே பெரிய பொறுப்பு இருக்கிறது. பிரிவு வேண்டாம் என்றால், சேர்ந்து வாழ்ந்தாக வேண்டும். ஆனால், இந்த ஓர் ஆண்டு வேதனைகளை மறந்து, தனஞ்சயனோடு ஒன்றுபட்டு அவளால் வாழ முடியுமா? முடியாதே!

அவள் ஏற்பது ஒருபுறம் இருக்க, இந்தக் குழந்தை? அதன் கதி என்ன ஆகும்? பெற்றோருக்கிடையே உள்ள பிரச்சினைகளைப் பற்றி எதுவும் தெரியாமல், அன்னை வயிற்றினுள் பாதுகாப்பாய் 'குளுக் குளுக்'கென்று இங்கும் அங்கும் அளைந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தையின் எதிர்காலத்தை நினைக்கையில் அபரஞ்சியின் மனம் கலங்கியது.

ஒரு பாவமும் அறியாத இந்தக் குழந்தை தந்தை அல்லது தாயைப் பிரிந்துதான் வளர வேண்டும் என்றால் அது பாவம் அல்லவா?

குழந்தை பிறந்த பிறகும் இப்படியே, இங்கேயே உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்க முடியாது!

ஏதோ ஒரு முடிவு செய்தாக வேண்டிய நேரம் நெருங்கி வந்து விட்டபோதும் எந்த முடிவுக்கும் வரமுடியாமல் அபரஞ்சி மிகவும் திண்டாடினாள்.

இந்த நிலையில், இரண்டு நாட்கள் செல்ல, மூன்றாம் நாள், அபரஞ்சியுடைய பெரியப்பா பிள்ளைகளுள் மூத்தவனான மதுசூதனன், தன் பெட்டியோடு அங்கே வந்து சேர்ந்தான்.

''அபி, ஒரு நாலைந்து நாள் நான் இங்கே உன் வீட்டில் தங்கிக் கொள்ளலாமா? உன் மாமியாரிடம் சொல்லி, அனுமதி வாங்கித் தருகிறாயா? ப்ளீஸ், அபி!'' என்று அவன் கண்கலங்கக் கேட்கவும் அபரஞ்சி திகைத்துப் போனாள்.

''என்ன மது அண்ணா, என்ன விஷயம்?'' என்று கவலையுடன் விசாரித்தாள்.

''சொல்லுகிறேன். ஆனால் முதலில் நான் இங்கே தங்கலாமா என்று அத்தையிடம் கேட்டுச் சொல்லு!''

''அங்கே அடையாறில் உன் வீட்டில்...''

''என் வீடு இல்லை அது. அது என் அப்பாவின் வீடு. அங்கே போய்த் தங்குவதை விடத் தற்கொலை செய்து கொண்டு செத்து விடுவேன். அல்லது கொலை செய்து விட்டு ஜெயிலுக்குப் போவேன்'' என்று மதுசூதனன் ஆத்திரத்தோடு கூறவும், அபரஞ்சி பயந்து விட்டாள்.

இவன் பேச்சைக் கேட்டபடியே வந்து, தானும் திகைத்து நின்ற மாமியாரிடம் கண்ணாலேயே சம்மதம் பெற்று, ''என்ன பேச்சுப் பேசுகிறாய், அண்ணா. அப்படியெல்லாம் மிரட்டாமலேயே நீ எங்கள் வீட்டில் எத்தனை நாள் வேண்டுமானாலும் தங்கலாம். முதலில், இப்போது

நீ என்ன சாப்பிடுகிறாய் சொல்லு. உனக்குப் பிடித்த ரவைப் புட்டும், முந்திரிப் பக்கோடாவும் தான் இன்று மாலை டிஃபன். கூடக் காஃபி வேண்டுமா? அன்னாசி ஜூஸ் குடிக்கிறாயா?'' என்று பிரியமாய் உபசரிக்கவும் மதுசூதனன் ஒருவாறு அமைதியுற்றான்.

''இதுதான் அபி, உன் 'ஸ்பெஷல்'! மனது எப்படி அலை பாய்ந்தாலும், எப்படியோ அமைதியாக்கி விடுவாய். அம்மாகூட அன்றைக்கு அப்படித்தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். உன் மாதிரி இருக்கப் படிக்கும்படி, மனுவைத் திட்டிக் கொண்டு இருந்தார்கள்... அப்போது தான் எனக்கே, இங்கு வந்து நாலு நாள் இருக்கலாமே என்று தோன்றியது...''

''நீ இங்கு வருவது பெரியப்பா, பெரியம்மாவுக்குத் தெரியுமா, அண்ணா? காணோமே என்று அனாவசியமாகக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கப் போகிறார்கள்...''

''அதெல்லாம் மாட்டார்கள். சனி தொலைந்தது என்று சந்தோஷப் படுவார்கள்.''

''சேச்சே! நீ கோபத்தில் பேசுகிறாய். கோபம் தீர்ந்ததும் எல்லாமே சரியாகி விடும்''.

புட்டும் பக்கோடாவும் காலியான வேகத்தைப் பார்த்து, இவன் அன்று முழுவதுமே சரியாக உண்ணவில்லை என்பதை உணர்ந்து, மாமியாரும், மருமகளுமாக இரண்டு தோசைகளையும், மிளகாய்ப் பொடி வைத்துக் கொடுக்க அதையும் உண்டு முடித்து, ஒரு பெரிய கண்ணாடித் தம்ளர் நிறைய கெட்டியான அன்னாசிப் பழச் சாறையும் குடித்து முடித்த பிறகே, மதுசூதனன் 'அப்பாடி' என்று பெருமூச்சு விட்டான்.

சற்று நேரம் சோபாவில், அரைப் படுக்கையாய்ச் சாய்ந்து கிடந்தவன், கையில் ஒரு பழச்சாறு தம்ளரோடு வந்து அமர்ந்த அபரஞ்சியைக் கண்டதும், ''என்னவோ வித்தியாசமாகத் தெரிகிறதே, அபி. இங்கே நாய்க்குட்டி, பூனைக்குட்டி என்று கிடையாதில்லையா? பின்னே... ஓகோ, உன் நாத்தனார்! உன்னையே வால் பிடித்துக் கொண்டு உன் பின்னாலேயே அலைவாள் அல்லவா? அவளைக் காணவில்லை என்பதால் வித்தியாசமாகத் தோன்றியிருக்கிறது! அவள் எங்கே, அபி? ஊருக்குப் போய் விட்டாளா?'' என்று வினவினான்.

''இல்லை, மது அண்ணா, காமினியோடு சினிமாவுக்குப் போயிருக்கிறாள்'' என்று பதிலிறுத்தவள், ஒன்று விட்ட அண்ணன் சாதாரணமான பேச்சுக்குத் தயாராகி விட்டதை உணர்ந்து, ''என்ன அண்ணா நடந்தது?'' என்று விசாரித்தாள்.

மீண்டும் முகம் சுருங்கிய போதும், மதுசூதனன் தங்கையின் கேள்விக்கு மறைக்காமல் பதில் உரைத்தான்.

''அபி, என் நண்பன் மோகனை நீ பார்த்திருக்கிறாய் அல்லவா... இல்லையா?''

''பார்த்தது இல்லை. ஆனால் தொழில் கூட்டாளி, என்று ஒருதரம் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்.''

''ஆமாம். அண்ணா சாலையில் எங்கள் அலுவலகம். அங்கேயே சுற்றிலுமாக ஓர் இருபத்தைந்து பெரிய கம்பெனிகளுக்கு 'டேட்டா புராசஸிங்' செய்து கொடுக்கிறோம். செய்து கொடுத்தோம். நல்ல வருமானம். எல்லா செலவும் போகக் கையில் ஆளுக்கு மாதம் ஐம்பதினாயிரம் வரை வந்து கொண்டு இருந்தது''.

''அவ்வளவு வந்ததா, அண்ணா? பிரம்மாதமாகத் தான் நடத்திக் கொண்டு இருக்கிறாய்.''

ஒரு பெருமூச்சு விட்டு, ''நடத்தினேன் என்று கடந்த காலத்தில் சொல்லு'' என்றான் அண்ணன்.

''அப்படி என்றால்?''

''இப்போது அதில் எனக்கு ஒன்றும் இல்லை என்று அர்த்தம்!'' என்றவன், அபரஞ்சியின் திகைப்பைக் கண்டு விவரம் உரைத்தான். ''நாலு மாதம் முன்பு நான் சிங்கப்பூர், மலேஷியா, பாங்காக், ஹாங்காங் என்று ஜப்பான் வரை ஜாலியாகச் சுற்றி விட்டு வந்தேன். ஒரு மாதப் பயணம். அப்போது இங்கே நிர்வாகத்துக்கு இடைஞ்சல் இல்லாமல் இருப்பதற்காக, நிறுவனத்தை நடத்த முழு அதிகாரத்தையும் அவனுக்கு எழுதிக் கொடுத்து விட்டுப் போனேன். நண்பன், இரண்டு ஆண்டுகளாக கூட்டாகத் தொழில் நடத்தினோம் என்பதால், அவனை நம்பி, அவன் கேட்ட மாதிரிப் 'பவர் ஆஃப் அட்டார்னி' யாகவே எழுதிக் கொடுத்து விட்டேன். திரும்பி வந்த பிறகு அதை ரத்துப் பண்ணவும் நான் அவசரப்படவில்லை... பிறகு பார்த்தால் மோகன் அதைப் பயன் படுத்திக் கொண்டு, நிறுவனத்தையே விற்று விட்டுப் பணத்தோடு எங்கோ போய் விட்டான்!''

''அய்யோண்ணா! விஷயம் தெரிந்தபோது உனக்கு எப்படி இருந்திருக்கும், பாவம்!'' என்று அனுதாபப் பட்டாள் அபரஞ்சி.

''நீ எனக்கு எப்படி இருந்திருக்கும் என்று யோசிக்கிறாய்! அப்பா அம்மாவோ பணம் பறிபோனதைத்தான் பெரிதாக நினைக்கிறார்கள்... இது வெளியே தெரியும் போது அதிலும் என் வருங்கால மாமனார் வீட்டுக்குத் தெரிய வரும்போது அவர்களுக்கு அவமானமாக இருக்குமே என்று பதறுகிறார்கள். அந்த அவமானம் எனக்கு இராதா, அபி?

"நினைக்க நினைக்க, அந்த மோகனைத் தேடிப் பிடித்துக் கொன்று விடவேண்டும் என்றுமனம் கொதிக்கிறது இதைப் பிரீதி வீட்டார் எப்படி எடுத்துக் கொள்ளக் கூடும்! திருமணத்தையே நிறுத்தி விட்டால்?"

"சேச்சே! அப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டார்கள். உங்களுக்கு இது ஒன்றுதான் தொழில் என்று இல்லையே!"

"எனக்கு என்று இருந்தது இதுதானே? நானாக ஆசைப்பட்டு திட்டமிட்டு... சே! பாவி! என்னை ஏமாற்ற, அவனுக்கு எப்படி மனம் வந்தது? அய்யோ! எவ்வளவு தவிப்பாக இருக்கிறது, தெரியுமா, அபி? இருக்கட்டும்! என்றாவது ஒரு நாள் மோகன் என் கையில சிக்காமல் போகமாட்டான்! மகனே! உன்னை அன்றைக்குப் பார்த்துக் கொள்கிறேனடா!" என்று பொருமிக் கருவினான் மதுசூதனன்.

அபரஞ்சி பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. ஏனெனில், அதற்குள் பழங்காட்டுருக்குப் போய் விட்டிருந்தது அவளது மனது.

தனஞ்சயனுக்கும் இப்படித்தான் இருந்ததா? அவள் மட்டும் கையில், அகப்பட்டால் அடித்தே கொன்று விடவேண்டும் போல வெறி இருந்ததா? அவளை, அவன் அடித்து, உதைத்து சித்திரவதை செய்வதையே இப்போது பெரிதாக தனஞ்சயனின் பெருந்தன்மையாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமா? ஆனால், அடித்து உதைப்பதுதானா கொடுமை? அவன் பேச்சு, அதை விடப் பெரும் கொடுமை அல்லவா?

"நானே இப்படித் தவித்துக் கொண்டு இருக்கிறேன். இதில் அப்பாவும், அம்மாவும் வேறு குதறி எடுக்

கிறார்கள்!" என்று அண்ணன் உரைத்தது அரைகுறையாக அவளது காதில் விழுந்தது.

அவனுடைய தந்தை குத்தி குத்திப் பேசும்போது தனஞ்சயனுக்கும் இப்படித்தானே இருந்திருக்கும்? அதைத்தான் அவள் அவ்வப்போது திருப்பினானா? மேல்

பிரசவ வேதனையின் தொடக்க வலியை, அபரஞ்சி அப்போது திடுமென உணர்ந்தாள்.

"அம்மா, அப்பா, நட்பு, சுற்றம் எல்லாம் ஒரு மனிதனுக்கு எதற்காக இருப்பது, அபி? நன்றாயிருக்கும்போது, கூடச் சேர்ந்து குதித்து, கூத்தாட மட்டும் தானா? துன்பம் வரும் நேரத்தில் தோள் கொடுப்பதற்காக அல்லவா? தோள் கொடுக்காவிட்டாலும், பரிவோடு இரண்டு வார்த்தை பேசலாம் அல்லவா? இப்போது பார், மனம் நொந்து இங்கே உன் வீட்டுக்கு வந்தேன். இரு அண்ணா; என்று வயிறு நிறையச் சாப்பிட வைத்தாய்! 'என்ன ஆயிற்று' என்று ஒர் அக்கறையோடு நீ கேட்கும்போது எவ்வளவு இதமாக..." என்றபடி தங்கையை நோக்கிய மதுசூதனன் அவளது திகைத்த முகத்தைப் பார்த்து மிரண்டு எழுந்தான்.

"ஏய்... அபி, என்ன? என்ன செய்கிறது? ஏன் இப்படி விழிக்கிறாய்? ஏய், என்னடி? வாயைத் திறந்து சொல்லேன்..." என்று அவன் பதறும்போதே, இடுக்கிப் பிடிபோல இடுப்பில் அந்த ' வலி தோன்றியதே பொய்யோ எனும் வண்ணம், அபரஞ்சிக்கு அது அடியோடு மறைந்து போயிற்று.

மதுசூதனனின் பதட்டத்தைப் பார்த்து, "ஒன்றுமில்லை அண்ணா" என்று சற்று நேரம் சாதாரணமாகப்